

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1006

EEN NACHTELIJKE OVERVAL.

20 cent

Brand was in een oogwenk bij hem en wrong zijn armen op z'n rug.

NIEUWE SERIE

Een nachtelijke overval.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE PARIJSCHЕ AUTOBANDIETEN.

Op het groote terras van het Hotel Cecil te Londen vanwaar men een heerlijk uitzicht heeft over de Theems en op de Towerbridge, zeker een der schoonste en stoutst gebouwde bruggen ter wereld, zaten omstreeks drie uur in den middag twee heeren die in uiterlijk, voorkomen en leeftijd vrij veel van elkander verschilden.

De een kon omstreeks vijf en veertig jaar, wellicht iets ouder zijn.

Hij had groote, doordringende oogen van donkergrijze kleur, die nu en dan een metalen glans verkregen, een krachtig geteekend gelaat met scherpe trekken die een voor niets terug deinzende wilskracht verrieden, en een lange, gespierde gestalte, die getuigde van een leven, waarin aan de beoefening der sport een groote plaats was ingeruimd.

Zijn metgezel was ternauwernood dertig jaar, en hij had een rond, blozend gelaat, waarin twee helderblauwe oogen schitterden.

Beiden waren zeer smaakvol, echter zonder eenige fatterigheid gekleed.

Die twee mannen waren John Raffles de lang gezochte Groote Onbekende, en zijn onafscheidelijke vriend, Charles Brand, die hem

bij de meest zijner gewaagde ondernemingen vergezelde.

De beide vrienden waren nog dien zelfden morgen teruggekeerd uit Parijs, waar zij een even belangwekkend als opwindend avontuur hadden beleefd, hetwelk geëindigd was op een wijze, welke Raffles met groote voldoening vervulde.

Hij was toch teruggekeerd in het bezit van een verzameling juweelen, die hadden toebehoord aan een zekeren Archibald Hunter, een Londensch parvenu, die niet beter had weten te doen, dan van zijn groot fortuin een groote hoeveelheid zeer kostbare diamanten en parelen te koopen, waarmede hij zijn jonge echtgenootte placht te omhangen, bij tijd en ontijde, om daardoor als het ware aan den volke bekend te maken, hoe rijk hij wel was.

Nog glimlachte Raffles, als hij dacht aan de manier, waarop hij de juweelen in handen had weten te krijgen.

De twee vrienden hadden eenigen tijd zwijgend genoten van het prachtige schouwspel, hetwelk de Theems hun opleverde, toen Charles begon :

„Ik zou eigenlijk wel eens willen weten, hoe

het is afgeloopen met Markies Beaupré de la Sardogne, en met je ouden doodsvijand Dr. Cox."

„Wat de Fransche Markies betreft, Charles — ik denk wel, dat hij spoedig beenen heeft gemaakt, nadat ik hem in het hotel waar hij en de chef van het Genootschap van den Gouden Sleute om dezelfde redenen gekomen waren als ik, namelijk om Hunter van zijn juweelen te berooven, gewaarschuwd had, dat men hem herkend had, om zodoende zelf de handen vrij te krijgen, en niet in mijn werk belemmerd te worden door die twee lastige potkijkers."

„En Dr. Cox?"

„Ja, dat is moeilijk te zeggen. De oude schurk zal nog wel in Parijs zijn. Je weet natuurlijk, dat ik hem geraakt heb met de revolver van een der agenten, die ik per telefoon naar het hotel had ontboden om Cox te arresteeren. Maar of ik hem zoo geraakt heb, dat hij voorgoed van alle pogingen om mij naar de andere wereld te zenden zal moeten afzien — dat kan ik je niet zeggen. Maar ik hoop en verwacht, dat de Parijsche politie, die niet de slechtste is, hem nu wel zal weten te vinden."

„Ik mag het lijden," sprak Charles uit de volheid van zijn hart. „Dan zou er spoedig een einde zijn gemaakt aan het bestaan van een man, die een half dozijn moorden op zijn geweten heeft, om van de talrijke beroovingen niet te spreken. Als Cox eenmaal aan een Engelsche galg bengelt — en dat kan niet zoo heel lang meer duren — dan zal ik geruster adem halen."

Raffles haalde de schouders op.

„Als Cox zijn misdadig leven aan de galg geboet heeft, dan zal er een ander voor hem in de plaats komen, die als chef van het Genootschap gekozen wordt — en wij zijn even ver. Zoo lang ik leef, zal ik moeten rekenen op de tegenwerking van die wijd vertakte bende, die evengoed georganiseerd is als een onzer departementen in Downing Street."

„Ik kan er nog maar niet over uit, dat die twee vinnige vijanden, Cox en Beaupré, daar bij elkander in het zelfde hotel waren, zonder iets van elkanders nabijheid te weten, en beiden met hetzelfde doel."

„Toch was dat niet zoo verwonderlijk als dat op het eerste gezicht lijkt, mijn waarde! Beaupré was reeds hier in Parijs, en hij heeft natuurlijk in de bladen een en ander gelezen over de juweelen van Hunter, onzen stadgenoot, die met zijn jonge vrouw een reisje naar Parijs maakte. En Cox heeft hetzelfde gelezen in de Londensche bladen en aanstonds begrepen,

dat hier een tamelijk gemakkelijke slag viel te slaan. Het is niet zoo verwonderlijk, dat twee mannen elkander niet zien in zulk een reusachtig hotel."

„Maar jij, als kelner, hebt hen beiden kunnen zien, zonder dat zij iets van je wisten," hernam Charles lachend.

„Ja, ik was natuurlijk in het voordeel. Beaupré heb ik weggekrepen, door hem een paar regels te doen toekomen, waaruit hem duidelijk moest blijken, dat hij doorzien was, en als de politie wat minder onhandig was geweest, dan had zij Dr. Cox gemakkelijk kunnen arresteeren, en bevond hij zich nu zeer waarschijnlijk in een cel van een Parijsche gevangenis, in afwachting van zijn uitlevering aan Engeland."

Op dit oogenblik kwam een kelner over het terras, met een stapel bladen in de hand, die zooeven gebracht waren.

Raffles riep hem en vroeg hem de „Daily Mail."

De kelner overhandigde hem het blad en ging verder.

Raffles sloeg het populaire Londensche blad open en zocht eenigen tijd.

Eindelijk scheen hij te hebben gevonden wat hij wilde weten.

Hij las een telegram uit Parijs, van den bijzonderen correspondent van het blad in de Fransche hoofdstad, en onder het lezen trokken zijn fraai geteekende wenkbrauwen zich eenigzins samen.

Charles die op het gelaat van zijn vriend lezen kon als in een opengeslagen boek, vroeg na eenigen tijd:

„Bevalt het je niet, wat je leest?"

„In zekeren zin niet, Charles, want er blijkt uit dit bericht zoo helder als glas, dat de Parijsche politie Dr. Cox niet kan terug vinden."

„Had je dan soms iets anders verwacht?"

„Verwacht misschien niet — gewenscht wel. Ik erken, dat het voor de Parijsche politie moeilijk was, want natuurlijk heeft Cox geen enkel spoor achter gelaten, maar luister, dan zal ik je het berichtje even voorlezen."

Raffles liet zijn stem dalen, opdat hij alleen door Charles zou worden verstaan en las daarop het volgend berichtje:

Een landgenoot bestolen.

(Van onzen correspondent.)

„Wij zijn hier tamelijk verwend op het gebied van brutale diefstallen, maar wat hier gisteren in „Du Trocadéro" heeft plaats gevonden, slaat toch wel het record!"

Daar stapten gisteren de heer Archibald Hunter uit Londen en zijn jonge gade af, ten

Uwent natuurlijk wel bekend wegens de groote menigte juweelen, waarmede Mevrouw Hunter zich zoo vaak in het openbaar vertoonde.

In den loop van den dag werd een der etagekellners ziek, een vreemde ziekte, waarmede de geneesheer geen weg wist, het zou ook blijken dat het geen gewone ziekte was —!

Nauwelijks een half uur na de eerste verschijnselen van de ongesteldheid van dezen man, Casini geheeten, kwam zich een Engelsch man aanmelden die voortreffelijk Fransch sprak en die den Gerant om een betrekking als kelner vroeg.

Hij was van voortreffelijke getuigen voorzien, en de Gerant aarzelde niet, hem dadelijk aan te nemen, onder voorbehoud evenwel, dat hij zijn plaats weder zou moeten inruimen, zoodra Casini hersteld was.

De nieuwe kelner scheen uitstekend voor zijn taak geschikt te zijn, en toch was deze man niets anders dan een buitengewoon sluwe bedrieger, die het op de juweelen van Mijnheer Hunter voorzien had.

Maar er waren nog meer kapers op de kust, hetgeen aanstonds zal blijken.

In den loop van den avond werd een der politieposthuizen het dichtst bij het hotel opgebeld.

De Commissaris kreeg van een onbekende de inlichting, dat zich in het zooeven genoemde hotel een man ophield die reeds lang wegens eenige moorden welke hij op zijn geweten heeft door de Londensche politie wordt gezocht.

Dr. Cox is de naam van dezen man.

Het later verloop der zaak bracht duidelijk aan het licht, dat de man die getelephoneerd had, en de juweelendief, die zich als kelner had aangeboden, een en dezelfde persoon waren.

Maar op het oogenblik, dat de Commissaris en drie agenten verschenen, was dat bij niemand bekend.

En de arrestatie zou zeker ook wel gelukt zijn, wanneer niet door een onvoorzichtigheid Dr. Cox gewaarschuwd was, die aan een tafeltje bij de deur vlak aan de eetzaal gezeten, een opmerking van den Commissaris van politie gehoord had.

Voor de agenten konden binnentreden greep hij zijn hoed, en ijldes dwars door de eetzaal naar een der vensters, hetwelk hij openrukte om vervolgens langs het lange balkon en een regenpijp een der binnenplaatsen van het hotel te bereiken.

Op dat oogenblik trad de gewaande kelner,

die bijzondere redenen moet hebben gehad om Dr. Cox in het verderf te storten, en die hem ondanks zijn vermomming dadelijk moest hebben herkend, tusschen beide.

Dr. Cox had reeds op een der agenten gevuurd, en nu rukte de zoogenaamde kelner een der andere politiebeambten de revolver uit de hand en vuurde op den vluchteling, juist toen deze over den lagen muur klom.

Cox werd stellig geraakt, want hij slaakte een luiden kreet van pijn en men zag hem even later hinkend toelopen op een auto die hem blijkbaar had opgewacht.

Wel vloog de geheimzinnige kelner hem achterna, maar hij kwam een oogenblik te laat, de auto verdween in de duisternis. En nu begint de eigenlijke comédie!

Het was bij elven in den avond, toen de Gerant die met een oberkelner over een der gangen van de tweede verdieping van het Hotel liep, de gangdeur zag openstaan van het appartement uit drie kamers bestaande, hetwelk het echtpaar Hunter dien morgen had gehuurd.

Natuurlijk ging hij aanstonds naar binnen, omdat een openstaande hoteldeur meestal iets verkeerd beteekent.

In het boudoir van Mevrouw Grace Hunter trof hij den pasgehuurden kelner aan, Mevrouw Hunter en een jeugdigen Engelschman, wiens naam wij voorloopig met een M. zullen aanhalen, daar hij een rol in deze geheele daad vervult, welke nog niet is opgehelderd, maar desniettemin duidelijk verdacht schijnt.

Bij navraag bleek hem, dat er niets bijzonders aan de hand was, en dat de zoogenaamde kelner eenvoudig gemeend had, dat er inbrekers waren, omdat ook hij de deur had zien openstaan.

Ternauwernood een kwartier later had de volgende ontmoeting plaats in de vestibule van het hotel.

De pas aangenomen kelner kwam blootshoofds de trap af, blijkbaar tamelijk gehaast.

En de heer Archibald Hunter kwam juist van buiten, sprak den man aan en vroeg hem, waar zijn vrouw was, waarop hij ten antwoord ontving, dat Mevrouw Hunter nog „een luchtje was gaan scheppen.”

De portier verklaart, dat hij dit zeer duidelijk gehoord heeft.

De kelner liep vervolgens naar buiten, daalde de twee trappen van het bordes af, en tot verwondering van den portier stapte hij in een auto, welke daar scheen te wachten, en die dadelijk wegreed.

De heer Hunter echter bleef in de vestibule

nog ongeveer 20 minuten wachten en begat zich toen tamelijk ongerust naar zijn kamer, omdat hij zich volstrekt niet kon voorstellen, wat zijn vrouw geheel alleen in het haar onbekende Parijs kon zoeken.

Maar nauwelijks had hij zijn kamer bereikt, of uit het daarneven gelegen boudoir van zijn vrouw hoorde hij een verdacht gestommel.

Hij maakte overal licht, ging het boudoir binnen en bemerkte nu dat het gerucht afkomstig was uit een breede en diepe spiegelkast waarin zijn vrouw haar kleeren had hangen.

En tot zijn groote verwondering en schrik hoorde hij eensklaps de stem van zijn vrouw, die op jammerenden toon riep: „Laat er ons toch uit!”

De heer Hunter vloog op de deur toe, maar deze bleek op slot te zijn.

Hij aarzelde geen oogenblik, maar traptte de spiegeldeur stuk waarvan het glas rinkelend op den vloer viel.

Wie schetst zijn verbazing, toen hij daar niet alleen zijn jonge vrouw, maar ook een zijner Londensche vrienden aantrof, zooeven reeds met de letter M, aangeduid.

Dadelijk begonnen deze beide met een tamelijk verwarde uiteenzetting, waarbij ook de chef-kelner van de etage aanwezig was, die op het luid geraas van het vallende glas was komen toesnellen.

Maar spoedig zou er meer klaarheid in

de zaak komen.

Want de chef die reeds bijna een uur geleden in hetzelfde vertrek was geweest, maakte eindelijk aan deze verklaringen een einde door uit te roepen.

De juweelen Waar is uw kistje met juweelen Mevrouw?

De jonge vrouw slaakte een kreet van ontzetting — het kistje was verdwenen!

Wij zijn nog niet in staat mede te deelen, wat er daarna is geschied, want dienaangaand bewaren de heer Hunter, zijn echtgenoot en zijn vriend M. een hardnekkig stilzwijgen.

De jongste lezing luidt, dat de gewaande kelner, die natuurlijk de dief is van de juweelen, Mevrouw Hunter en Mijnheer M. die heel toevallig juist in het vertrek was, met de revolver in de vuist gedwongen heeft om in de spiegelkast te gaan en de deur daarvan op slot heeft gedraaid.

In hoeverre dit inderdaad juist is, zal het verhoor wel uitwijzen — tenminste wanneer Mijnheer Hunter gevolg geeft aan de zaak. En dat is nog in het geheel niet zeker.

In tegendeel hij schijnt van zins te zijn, met zijn onge vrouw zoo spoedig mogelijk Parijs te verlaten.

Intusschen is er van den stoutmoedigen dief niet het minste spoor gevonden, evenmin trouwens als van Dr. Cox die bijna door dienzelfden dief in handen van de politie werd gesteld.”

BATCO DE WERELD **COUPONS**

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES BEMOEIT ZICH MET DE ZAAK.

Raffles had het blad laten zakken en keek Charles met een vragenden blik spottend aan.

„Wat zeg je daar van?” vroeg hij.

„Wel, ik vond dat die correspondent van de „Daily Mail” de zaak heel helder en duidelijk uiteen heeft gezet. Alleen maakt hij in het geheel geen melding van Beaupré.”

„Hoe kan hij dat, Charles?” riep Raffles uit. „Niemand wist toch iets van de aanwezigheid van dien man in het hotel af, behalve wij beide?”

„Dat is waar, dat vergat ik!” kwam Charles. „Het is natuurlijk voor Mevrouw Hunter, en ook voor Mac Donald een hoogst onaangename zaak.”

„Voor den echtgenoot ook een weinig,” merkte Raffles fijntjes op.

„Natuurlijk! Dat spreekt van zelf!” hernam Charles lachend. „Voor dien armen Hunter is het ook alles behalve aangenaam. En het ergste is, dat hij volstrekt geen zekerheid heeft, de eenigste man die hem die zou kunnen verschaffen is de kelner, die zich van de juweelen meester maakte — en die zit op dit oogenblik op het terras van het hotel Cecil te Londen. Maar intusschen zal hij toch wel zijn vermoedens hebben, want hij zal zich toch wel de vraag stellen wat zijn goede vriend Mac Donald om over elven in het boudoir van zijn vrouw uitvoerde, terwijl hij hem gedurende de geheele reis niet gezien had.”

„Luister eens, mijn waarde,” begon Raffles. „Ik wil je oprecht verklaren, dat de vermoedens en de gevoelens van Mijnheer Archibald Hunter mij tamelijk onverschillig laten. Wil de sukkel een melodrama, dan moet hij dat maar doen als hij dat verkiest, uit mijn mond zal hij natuurlijk nooit een verklaring vernemen, want ik vind dat men de hand liever niet in een wespennest moet steken. Mevrouw Hunter wilde er met Mac Donald en de uweelen vandoor gaan, en het laatste heb ik voorkomen. Wil de man haar nu zonder de uweelen nog schaken, dan moet hij dat maar doen als hij daar rust in heeft, voor mij is de ontkoming van Dr. Cox van veel grooter belang.”

„Het is zeker heel jammer, dat de politie hem heeft laten ontkomen,” zeide Charles.

„Jammer? Het is de grootste ezelachtigheid,

waarvan ik nog ooit gehoord heb!” riep Raffles verontwaardigd uit. „Ik heb de politie den man als het ware op een presenteerblaadje aangeboden en nog hebben zij hem laten ontsnappen. Als die Commissaris niet zoo stom was geweest om zijn stem meer uit te zetten, dan volstrekt noodzakelijk was, toen hij de eetzaal naderde, waar Cox zich bevond, dan zouden zijn mannen den schurk hebben overvallen voor hij een beweging had kunnen maken, daarvoor zou ik wel gezorgd hebben.”

Raffles bleef een oogenblik in gedachten voor zich uitstaren, en riep toen op vastberaden toon

„Ik zal je eens wat zeggen, Charles, wij vertrekken nog heden naar Parijs.”

„Wat wil je dáár uitvoeren?” vroeg Charles verwonderd.

„Cox trachten op te sporen. Wat aan de Parijsche politie niet gelukt is, dat zal mij wellicht wel gelukken. De schurk is nu gewond, misschien zwaar, en het is dunkt mij niet onmogelijk om zijn spoor, zelfs in het groote Parijs terug te vinden.”

„Maar Edward, wij hebben in het geheel geen aanknoopingspunt,” riep Charles uit.

„Toch wel,” zei Raffles glimlachend.

„Wat dan, hernam de jonge man verwonderd.”

„O, ik beken dat het niet veel bijzonders is — maar het is toch beter dan niets. Je herinnert je dat een auto Cox stond op te wachten, nadat hij gevlucht was. Welnu, ik heb duidelijk iets bijzonders opgemerkt aan die auto, al was het avond, of liever juist omdat het avond was!”

„Wat dan wel?”

„De lantaarns waren zeer schel, en zij stonden buitengewoon dicht bij elkander veel dichter dan gewoonlijk het geval is.”

„En denk je dat je daaraan genoeg hebt, om je onderzoek te kunnen beginnen?”

„Het is in ieder geval wat, ik kan niet berusten in het denkbeeld, dat die schurk ons nu misschien in zijn vuistje uitlacht, en er op bluft, dat hij weder aan Raffles ontsnapt is — want ik wil er wat onder verdedden, dat hij in dien verwaanden kelner aanstonds zijn grooten vijand herkende.”

Reeds onder het spreken was hij opgestaan en nu wenkte hij den kelner om te betalen.

Charles had wel gezien, dat Raffles was aangetast door een onbedwingbare zucht tot handelen, en daaraan zou hij toch niet kunnen veranderen.

Hij wist even zeker, dat Raffles en hij naar de Fransche hoofdstad zouden vertrekken als dat hij hier op dit oogenblik op het terras van het groote Londensche hotel was.

Tien minuten later hadden de beide vrienden het hotel „Cecil” verlaten, en een auto aange-roepen.

De chauffeur kreeg bevel de beide vrienden te brengen naar het huis in de Cromwellstreet, waar de groote onbekende reeds geruimen tijd woonde, onder den naam van Lord William Aberdeen.

Het was kwart over vijven toen de beide vrienden binnentraden en dadelijk werd alles voor het vertrek in gereedheid gebracht.

Raffles begon met Henderson, zijn trouwen chauffeur, te telefoneeren, — die zich zooals hij trouwens wil wist — in het geheel niet verwonderd toonde, dat zijn meester, na nauwelijks te Londen te zijn terug gekeerd, weder naar Parijs terug ging.

Mylord had er zeker zaken te doen, dacht de brave kerel, en de rest ging hem niet aan.

Henderson kreeg last een van de snelste auto's in gereedheid te brengen, welke in de prachtig ingerichte garage te vinden was, en toen hij op de vraag of er gevaar aan de onderneming was, een bevestigend antwoord kreeg, voorzag hij zich tevens van zijn revolver en de noodige patronen.

Er ging dien avond nog een boot over het kanaal, en zij zouden die gemakkelijk kunnen halen, als zij te Dover dineerden.

Reeds om zes uur was alles voor de reis in gereedheid gebracht en Raffles en Charles die zich van al het noodige voorzien hadden, dat hun bij hun gevaarlijke onderneming te pas kon komen, behoefden niets anders te doen, dan in de gereedstaande auto te stappen, een groote en snelle Napier, die even gemakkelijk als toerwagen, als renwagen en als gewone limousine gebruikt kon worden.

Henderson had geen aansporing noodig om spoed te maken. De wagen reed snel door Londen, en toen het voertuig den breeden straatweg naar Dover eenmaal bereikt had, vloog hij als een stormwind voort, terwijl hij den weg helder verlichtte met zijn krachtige zoeklichten.

Ruim een uur voordat de boot zou vertrekken, reed de auto Dover binnen — en voor de tweede maal binnen 48 uur bevonden

de drie mannen zich op weg naar Frankrijks hoofdstad.

Het was over twaalf uur 's nachts, toen de boot te Calais meerde, en dadelijk werd de reis in de snelle auto voortgezet.

Raffles wilde liever te Parijs overnachten, dan in de Fransche haven.

Zoodra de douane-formaliteiten dan ook vervuld waren, zette de auto zich weder in beweging door de krachtige hand van Henderson bestuurd.

Omstreeks twee uur in den nacht hield de auto stil voor het hotel de l'Esplanade aan de Champs Elysées.

Hoe laat het ook was — de reizigers wisten, dat zij daar ten allen tijde toegang zouden vinden, want dag en nacht bleef het hotel geopend.

Daar het echter in het midden van het reisseizoen was, kostte het hun tamelijk veel moeite een kamer te krijgen, en tenslotte moesten zij genoegen nemen met een enkel klein vertrek met twee bedden op de vijfde verdieping en aan een binnenplaats gelegen.

Zij waren echter te vermoeid en te slaperig om verder te zoeken en daarom lieten zij zich inschrijven als „Graaf Grasham en secretaris.”

Henderson kreeg een goede kamer in de Dependance van het hotel, voor het bedienend personeel bestemd, en na een goed souper begaven de vrienden zich ter ruste.

Verkwikt door een ongestoorde nachtrust en een koud bad ontmoetten zij elkander in de groote conversatiezaal van het hotel, waar zich slechts zeer weinig gasten ophielden, want het was een zeer schoone dag, en niemand bleef binnenshuis die het niet volstrekt noodig had.

Zoo konden dus de beide vrienden ongestoord met elkander praten en hun veldtocht-plan opmaken.

„Wij zullen beginnen, waarde Charles met onderzoek te doen naar die auto met de dicht bij elkaar staande lantaarns. Ik erken, dat het een heel werkje zal zijn maar het kan niet anders. Wij zullen ieder een deel van de garages afloopen, natuurlijk zorgvuldig zorg dragend, dat wij ons niet verraden. Alles moet voorkomen worden, wat in het minst achterdocht zou kunnen wekken, want onze vijanden begrijpen natuurlijk zeer goed, dat de politie op het oogenblik druk zoekt naar den meester en zij zullen dus wel hun maatregelen nemen, en op hun hoede zijn.

Raffles wenkte den kelner en vroeg hem een plattegrond van Parijs, welke hem aanstonds gebracht werd.

Raffles spreidde de kaart voor zich uit en

vervolgde, zich weder tot Charles wendend.
„Jij begint met den linker Seine-rivier, ik zal den rechter nemen. Natuurlijk kunnen wij in een dag onmogelijk alle wijken afdoen, maar wij hebben den tijd en wij zullen geduld oefenen.”

„Kunnen wij ook niet van Henderson gebruik maken?”

„Daartoe kent de brave reus niet voldoende Fransch, Charles. Hij zou zich door zijn sterk accent aanstonds verraden.”

„Wanneer beginnen wij?”

„Zoo spoedig mogelijk — dat wil zeggen aanstonds! Wij zullen afspreken, dat wij elkander hier om een uur van middag weder terug vinden. Ik zal Henderson wel meenemen, maar niet in onze eigen auto, wij zullen er een huren.”

Nadat dit was afgesproken, stonden de beide vrienden op en namen voorloopig afscheid van elkander.

Zij wisten, dat zij een hoogst ondankbare taak gingen aanvangen, maar er was niets aan te doen, en op het toeval mochten zij natuurlijk niet rekenen.

Zij begaven zich dadelijk naar een politiebureau, en lieten zich daar onder het voorwendsel een goeden chauffeur te zoeken, een lijst overleggen van alle verhuurinrichtingen, waar men auto's kon krijgen, en hiermede gewapend togen zij op weg.

Het was vervelend — het was ook zeer vermoeiend — maar het moest gedaan worden.

Maar toen zij elkander dien middag om een uur weder ontmoetten in de groote conversatiezaal, konden zij elkander niets anders mededeelen, dan dat hun tocht tevergeefs was geweest.

De middag leverde geen beter resultaat op, en toen de beide vrienden des avonds, na in het hotel te hebben gedineerd, voor een der restaurants aan den grooten boulevard zaten, waren zij wel zeer vermoeid, maar zij hadden

volstrekt niets ontdekt wat hen verder kon brengen.

Het was omstreeks tien uur en zij wilden juist opstaan om heen te gaan, toen Raffles plotseling de hand uitstreekte en met schitterende oogen uitriep:

„Daar heb je 'm!”

Charles was opgewonden opgesprongen en volgde de richting van Raffles' blik.

Daar te midden van het gewoel van vele andere voertuigen naderde een automobiël, waarvan de schelle lichten zeer dicht bij elkaar geplaatst waren — veel dichter dan dit gewoonlijk in verreweg de meeste gevallen bij auto's het geval pleegt te zijn.

Bijna op hetzelfde oogenblik reed de wagen op eenigen afstand voorbij.

Het was een groote, licht grijs gelakte auto, met draadwielen, en een Amerikaansche kap, die op dit oogenblik was neergeslagen.

Op de achterbank zat een heer, met een hoogen hoed op, en naast hem een mooie jonge vrouw, met donkere oogen en rijk gekleed.

De auto werd bestuurd door een chauffeur in een groene livrei.

„Haar na, Charles. Wij moeten zien waar zij blijft,” riep Raffles uit.

Hij wenkte den kelner, wierp tegelijkertijd een goudstuk op tafel, en ijelde den boulevard op, op gevaar af, onder de wielen der voorbij snellende rijtuigen en auto's te geraken.

Maar hij zag vruchteloos uit naar een huurauto, die vrij was en toen hij er eindelijk een gevonden had, was er van de grijze auto niets meer te zien.

Onder deze omstandigheden zou het natuurlijk onzinnig zijn geweest, de achtervolging te beginnen, vooral omdat de grijze auto in zeer snellen vaart had gereden.

Raffles zond dus den chauffeur weer weg na den man een fooi te hebben gegeven.

HOOFDSTUK III.

DE BANKROOF.

De beide vrienden namen weder plaats op een ander terras en daar begon Raffles:

„Nu, wij hebben die auto wel niet kunnen volgen, maar wij zijn toch al heel wat verder dunkt mij. Wij weten nu om te beginnen, dat de auto lichtgrijs gelakt is, en dat zij draadwielen heeft, en een Amerikaansche kap. Zij reed snel voorbij, maar ik meen toch dat het een Lancia was.”

„Alles goed en wel, Edward — maar er zullen te Parijs toch wel meer auto's zijn, waarvan de lantaarns zoo merkwaardig dicht bij elkaar staan. Andere Lancia's bijvoorbeeld.”

„Dat is zelfs zeer waarschijnlijk, Charles — maar toch is het gebied van ons onderzoek hierdoor reeds aanmerkelijk begrensd. Ik zou je nog wel wat willen doen opmerken.”

„Laat eens hooren!”

„De auto, die ons zooeven voorbij reed, was zonder eenigen twijfel, wat de Franschen gewoon zijn een „voiture de maître” te noemen. Een eigen automobiel, hoe verklaar je het, dat het voertuig gebruikt zou zijn, om dien schavuit van een Cox in zijn vlucht te helpen.”

Raffles dacht een oogenblik na, alvorens hij antwoordde :

„Ik erken, dat ik hier niet aanstonds antwoord op kan geven. De lieden die in die auto zaten, leken mij in het geheel niet het type van bandieten, veeleer maakten zij den indruk van tot de hoogste standen te behooren. De eenige verklaring zou dus kunnen zijn dat de chauffeur een schurk is! Wij zullen dat echter morgen wel nader uitvinden.”

De beide vrienden bleven nog eenigen tijd het levendig gewoel op den boulevard gadeslaan en begaven zich toen te voet naar het hotel, want het was een verrukkelijke nacht en de sterren stonden aan den hemel.

Toen de beiden vrienden aan het souper zaten, vroeg Charles als terloops :

„Hoe lang denk je wel Edward, dat 't onderzoek wel zou kunnen duren?”

„Het spijt mij, maar daarop kan ik je niet antwoorden. Het kan evengoed twee dagen duren als twee maanden en het doet er ook niet toe.”

Charles wist dat Raffles niet overdreef, hij had zich dit nu eenmaal in het hoofd gezet, en hij zou het volbrengen.

En toch wist hij voor zich zelf heel goed dat het misschien nog wel heel wat langer dan twee maanden zou kunnen duren, voor zij die grijze auto hadden teruggevonden, die hen zooeven toevallig was voorbij gereden en in dien tusschentijd kon Cox natuurlijk allang genezen en gevluht zijn.

Zeer ernstig kon zijn wonde onmogelijk zijn, anders had hij de auto, die hem wachtte, niet kunnen bereiken.

Met deze gedachte, die niet van de aange naamste waren, begaf Charles zich ter ruste.

De volgende dag had bijna hetzelfde verloop maar de avond zou een algeheele ommekeer brengen.

Want de weinige avondbladen die te Parijs verschijnen behelsden een bericht dat in de hoogste mate de belangstelling van John Raffles wekte.

In den vroegen morgen van dien dag, omstreeks negen uur, toen de meeste winkels en andere zaken juist geopend waren, had er een zeer brutale bankroof plaats gehad in een bankgebouw van den heer Beaumartin, in de Rue Demours, gelegen in de wijk van Batignolles.

Even nadat de bankbeambten, tien in aantal, aan het werk waren gegaan, hield een groote auto stil voor de breede straatdeur, en een drietal als heeren gekleede personen stapten er uit, en gingen haastig het bankgebouw binnen.

Zij schenen daar goed den weg te kennen, want zij aarzelden geen oogenblik, maar stapten aanstonds het gelijkvloersch gelegen bureau binnen, waar zich de verschillende loketten bevonden.

Terwijl twee hunner de doodelijk beangste kantoorbedienden met de revolver in bedwang hielden, trad de derde door de smalle deur van traliewerk, die de kantoormuimte van de hal scheidt, het bureau binnen en haalde de brandkast ledig, waarvan de deur half open stond.

Twee der bankbeambten kwamen op het onzakelijke denkbeeld, tegenstand te willen bieden of misschien per telefoon de politie te waarschuwen — het kostte hun beiden het leven.

De bankroovers schoten hen à bout portant neder, terwijl zij een derden bediende zwaar verwondde.

De roofmoord duurde slechts enkele minuten, en alles moest van tevoren zorgvuldig zijn bestudeerd, want de schurken konden het bankgebouw weder ongehinderd met hun buit verlaten, ongeveer 800.000 Francs.

Maar de schoten schenen op straat te zijn gehoord, want een paar agenten kwamen toe ijlen, en een aantal voorbijgangers kwamen nieuwsgierig naderbij.

Toen de chauffeur bemerkte dat de toeleg misschien nog zou mislukken, haalde hij een revolver te voorschijn, en vuurde op de agenten.

Hij miste echter, en werd zelf door een kogel van een der agenten tamelijk ernstig gewond en van zijn wagen getrokken.

Onder die bedrijven kwamen de bandieten juist weder uit het bankgebouw te voorschijn.

Zij hadden den toestand in een oogenblik overzien.

Een hunner sprong op de plaats van den chauffeur, terwijl de anderen zich in de auto wierpen, die snel wegreed, terwijl de bandieten onophoudelijk op de menigte bleven schieten, die hen onder een woedend geschreeuw achtervolgen wilde.

Binnen weinige oogenblikken was de auto uit het gezicht verdwenen.

Het geheele voorval had ternauwernood drie minuten geduurd.

Maar de auto had toch lang genoeg voor het bankgebouw stil gestaan, om haar uiterlijk te onthouden.

Het was een groote, blijkbaar zeer snelle en krachtige wagen, lichtgrijs gelakt en van draadwielen voorzien.

Een garagehouder, die naast de bank woont, en natuurlijk met meer belangstelling dan leeken op den wagen lette, verklaarde dadelijk, dat het een Lancia geweest moest zijn.

De chauffeur die hevig bloedde, werd naar het dichtst bij gelegen gasthuis gevoerd, en dat kostte genoeg moeite, want de woedende menigte, die intusschen sterk was aangegroeid, maakte reeds aanstalten, den kerel te lynchen, zoodra bekend werd, welk een bloedbad de bankbandieten in het bureau hadden aangericht.

De ijlings te hulp geroepen politiemacht was noodig, om den chauffeur naar het gasthuis te vervoeren.

Daar trachtte men hem een verhoor af te nemen, maar zijn toestand maakte dit vooralsnog onmogelijk.

In den loop van den dag kwam zich echter op een ander politiebureau in de Rue Saint Victor, dicht bij den boulevard Saint Germain, een heer aanmelden, die verklaarde, graaf Bilancourt te heeten, en zeer ongerust te zijn omtrent het lot van zijn chauffeur en zijn auto, een prachtigen, pas nieuw aangeschaften Lancia.

Hij had dien morgen een toer willen maken naar Courbevoie, in gezelschap van zijn jonge vrouw, en zijn chauffeur, Paul Dujardin geheeten, had in opdracht gekregen dien morgen om elf uur met de auto voor te komen.

Maar toen het half twaalf werd, zonder dat de man verscheen, telefoneerde graaf Bilancourt naar de garage, en toen hij geen antwoord kreeg, zond hij er zijn kamerbediende heen, die terug kwam met de verrassende mededeeling, dat Dujardin er niet was en evenmin de nieuwe Lancia-wagen.

Graaf Bilancourt dacht aanvankelijk nog geen kwaad, maar toen het twee uur geworden was, liep hij naar de politie.

Daar was men natuurlijk reeds op de hoogte van het voorval in de Rue Demours en men maakte aanstonds de noodige gevolgtrekkingen.

De graaf gaf het signalement van zijn chauffeur op, en dit klopte tot in bijzonderheden op dat van den man, die gewond in het gasthuis te Batignolles lag.

Er was geen twijfel meer mogelijk, die man en Dujardin waren een en dezelfde persoon.

Graaf Bilancourt, zeer ontsteld over deze ontdekking, begaf zich persoonlijk naar het gasthuis, vergezeld door een Commissaris van politie, en daar kon hij zich aan het bed van den gewonde overtuigen, dat de zware ver-

denking tegen zijn chauffeur maar al te grond was.

Hij had den man ongeveer een half jaar in dienst, en tot dusverre geen reden tot klagen over hem gehad, behalve dat hij zijn meester klaarblijkelijk bestal op de rekening voor benzine, olie, en andere benodigdheden.

Het was nu echter duidelijk, dat Dujardin in verbinding had gestaan met een uiterst gevaarlijke bende bandieten, die ook voor de bloedigste middelen niet terugschikte, en daarvoor de snelste auto van zijn meester ter beschikking had gesteld.

Waarschijnlijk had hij erop gerekend, dat alles goed zou gaan, en dat hij gemakkelijk op tijd weder het huis van zijn meester aan de Boulevard Saint Germain zou kunnen bereiken.

Van de overige bandieten was geen spoor terug gevonden, noch van de grijze auto.

Dit alles was te lezen in de „Tems” en Raffles en Charles namen er met groote belangstelling kennis van.

Dit geschiedde in de groote vestibule van hun hotel, waar zij na het diner hadden plaats genomen in twee der talrijke gemakkelijke, rieten leuningstoelen, die daar waren geplaatst.

De vrienden keken elkander eenige oogenblikken vragend aan, en toen begon Raffles op gedempten toon:

„Er valt niet aan te twijfelen, of die auto is dezelfde geweest, welke Cox in veiligheid heeft gebracht — maar dat is nu iets, dat de politie niet weet naar het schijnt.”

„Daar staat ten minste niets van vermeld,” gaf Charles te kennen.

„Ik vrees, dat Parijs weder aan den vooravond staat van aanslagen zooals de stad die beleefde in den tijd van de beruchte autobandieten Bonnot, Garnier, Dieudonné en consorten. De werkwijze is juist dezelfde, naar je wel zal gemerkt hebben.”

„Ja, even beestachtig en bloedig,” antwoordde Charles. „Ik hoop één ding, en dat is, dat die kerels nog gevangen en gehangen worden — bij wijze van spreken —, terwijl wij hier nog zijn.”

„Het is geen Christelijke wensch, Charles maar toch kan ik mij het zeer goed begrijpen,” zeide Raffles glimlachend. „Deze lieden zijn weinig beter dan wilde beesten, — eerder minder, want de mensch heet begaafd te zijn, en dat is het wilde dier niet, dat immers slechts de aandrift van zijn instinct volgt.”

„Wat zijn nu je plannen?” ging Charles voort.

„Wel, ik vind, dat deze roof voor ons de

zaak heel wat vergemakkelijkt. Wij weten nu wel zoo goed als zeker, aan wien de auto toebehoorde, waarmede Cox van het hotel werd afgehaald."

"Dat erken ik, maar ik kan niet goed inzien, hoe die wetenschap ons van nut kan zijn bij het opsporen van Dr. Cox! Je verbeeldt je toch niet, dat de chauffeur die de plek wel zal kennen, waar deze verpleegd wordt, ons dat zal mededeelen, verondersteld, dat wij gelegenheid hadden, met den ellendeling te spreken?"

"Daaraan denk ik geen moment, Charles maar wat de man ons niet vrijwillig zegt dat kunnen wij wel op een andere wijze van hem vernemen."

"Hoe dan?"

"Door een onderzoek in te stellen in zijn woning."

"Maar hoe komen wij daar binnen?"

"O, dat zal niet zoo moeilijk zijn. Wij melden ons bij graaf Bilancourt aan als Londensche detectives, die gaarne de premie zouden verdienen, welke op de aanhouding van Dr. Cox is gesteld, en ik zie niet in, waarom wij hem niet ronduit zouden mededeelen, waarom wij dat onderzoek willen doen. De man zal niet liever willen dan ons behulpzaam zijn bij het opsporen van dien schurk, waardoor hij misschien tevens zijn prachtige auto terug krijgt."

"Ik kan mij niet begrijpen, waar die wagen zoo eensklaps gebleven is, en hoe het komt dat men hem nog niet gevonden heeft. Het is toch geen speelgoedauto die je onder een kast kunt wegstoppen."

"Nee, maar de kerels zullen wel medeplichtigen hebben."

"Dat was ook zoo indertijd toen de bende van Bonnot schrik en ontzetting verspreidde. Er was toen ook een kerel bij die een loods bezat en die ter beschikking stelde van de bandieten, opdat dezen er hun gestolen auto's zouden kunnen stallen."

"Wanneer denk je naar den graaf toe te gaan?"

Raffles raadpleegde zijn horloge en antwoordde toen:

"Het is nog niet te laat, om het bezoek nog hedenavond te brengen. Hoe eer wij er bij zijn hoe beter het is."

"Mag ik je vergezellen?"

"Ik verlang niets liever."

De beide mannen stonden haastig op, om dadelijk aan hun voornemen gevolg te geven. Henderson werd gewaarschuwd en een paar minuten later stond hij met de auto voor het hotel.

"Je weet toch zeker den Boulevard Saint

Germain wel te vinden, James vroeg Raffles.

"Zeker Mylord," antwoordde de reus.

"Breng ons daar dan spoedig heen, — wij zullen daar wel een agent van politie het adres van graaf Bilancourt vragen."

De auto reed snel weg, en Henderson volgde langs den kortsten weg den Boulevard, waarvan Raffles hem zoeven den naam genoemd had, en die zoo goed als uitsluitend door zeer rijke, adellijke Parijzenaars wordt bewoond.

Op den hoek van den Boulevard Saint Michel liet Henderson de auto stilstaan.

Daar stond juist een verkeersagent en Raffles vroeg naar de woonplaats van graaf Bilancourt, welke de ordebeewaarder onmiddellijk uit het hoofd kon noemen. Het prachtige heerenhuis lag niet veel verder terzijde van de Medische hoogeschool.

Nog vijf minuten rijden, en de auto stond voor de tweede maal stil, voor een zeer groot, prachtig huis, in het midden van de 18e eeuw gebouwd, en een schoon staaltje van de bouwkunst van het Renaissance tijdperk.

Het huis was door een vrij grooten tuin van den Boulevard gescheiden, die weer omgeven was door een hoog hek.

Henderson sprong van zijn plaats en trok aan de bel, die naast de monumentale vergulde hekdeur was aangebracht.

Eenige oogenblikken later verscheen er een bediende en nu verlieten Raffles en Charles op hun beurt de auto en de eerste vroeg den man of zijn meester thuis was en belet voor twee Londensche detectives wegens een zeer ernstige zaak die verband hield met den roof van zijn nieuwe auto en den aanslag op het bankgebouw in de Rue Demours.

De bediende opende het hek en zeide:

"Mijnheer de graaf is thuis, ik denk wel dat hij u zal kunnen ontvangen. Wees zoo goed mij te volgen."

Langs het breede oprijpad, aan weerszijden met dichte heesters begroeid, en dat in een boog naar het terras liep, volgden Raffles en Charles den bediende, die na de prachtig bewerkte voordeur te zijn doorgestaan hen verzocht in de vestibule even plaats te nemen.

Hij wipte de breede wenteltrap op en was spoedig uit het oog verdwenen.

Raffles en Charles lieten een blik om zich heen dwalen door de helder verlichte vestibule en bewonderden den verfijnden smaak, waarmede zij gemeubeld was.

Het was duidelijk te zien, dat graaf Bilancourt zeer rijk moest zijn.

Na eenige oogenblikken keerde de bediende terug met het verzoek hem te willen volgen, graaf Bilancourt wilde hen te woord staan.

Zij bestegen de trap, volgden de breede corridor en toen liet de bediende hen een fraai gemeubelde werkkamer binnentreden, waar zij zich van aangezicht tot aangezicht bij de graaf bevonden.

Hij was nog niet oud, hoogstens een jaar of veertig, met een intelligent fijn besneden gelaat en groote donkere oogen.

Hij had blijkbaar voor zijn schrijftafel zitten werken, en stond nu op om de bezoekers te begroeten.

„Gij zijt Londensche detectives?“ vroeg de graaf, met een gebaar naar twee stoelen, die dicht bij zijn bureau stonden.

„Ja, graaf“, antwoordde Raffles, „en gij zult wel begrepen hebben wat ons tot u voert.“

„Toch niet, ik begrijp het maar half,“ antwoordde de graaf met een flauwen glimlach. „Om u de waarheid te zeggen meende ik dat dit een zaak was voor de recherche van Parijs.“

„In hoofdzaak is zij dat ook, maar er hebben zich omstandigheden voorgedaan waaruit volgens ons duidelijk blijkt, dat uw chauffeur, Dujardin, nog heel wat meer op zijn kerfstok heeft, dan alleen de deelneming aan de bankroof die hedenmorgen heeft plaats gehad.“

„Door dat te zeggen, mijnheer, bevestigt gij slechts mijn vermoedens!“ riep graaf Bilancourt uit. „Ik meende in den laatsten tijd reeds een zekere onregelmatigheid in de levenswijze van mijn chauffeur te hebben opgemerkt. Zoudt gij mij willen mededeelen wat gij denkt?“

„Wij denken, graaf, dat Dujardin Dr. Cox eenige nachten geleden uit het hotel Du Trocadero heeft helpen ontvluchten.“

„Wat zegt gij dara!“ riep de graaf verschrikt uit. „Zijt gij daar zeker van?“

„Helaas niet volkomen graaf — daarom juist hebben wij ons veroorloofd u lastig te komen vallen. Het is ons namelijk bekend geworden, dat de lantaarns van de auto welke den Londenschen bandiet opwachtte, zeer dicht bij elkander stonden, en dat is alleen met de wagens van het Lancia merk het geval.“

„Dat erken ik, mijnheer, maar toch, dat bewijs is wel een weinig vaag!“

„Misschien graaf,“ hernam Raffles. „Als wij het echter in verband brengen met den bankroof, dan is de waarschijnlijkheid toch zeer groot, dat uw chauffeur aandeel in die ontvluchting heeft gehad. Kunt gij u soms herinneren waar Dujardin om eli uur in den avond van Dinsdag was?“

De graaf dacht even na, nam toen een klein registertje van het blad van zijn schrijftafel, bladerde er even in en antwoordde toon:

„Nu weet ik het, ik ben dien avond thuis gebleven met een weinig migraine en Mevrouw

de gravin heeft des avonds geen gebruik gemaakt van de auto.“

„Gij kunt mij dus ook niet zeggen, of Dujardin dien nacht bijvoorbeeld om twaalf uur of om een uur, al of niet in zijn woning was?“

„Dat zou ik onmogelijk kunnen zeggen, mijnheer.“

„Woont hij alleen?“

„Hij heeft een vertrekje boven de garage, die in den achtertuin staat.“

„Kan men vandaar het huis verlaten zonder door de vestibule te gaan?“

„Zeker, de woning van den chauffeur staat in verbinding met de garage, en vandaar voeren twee breede vleugeldeuren rechtstreeks naar een zijstraat.“

„Dujardin zou dus teruggekeerd kunnen zijn, met auto en al, zonder dat iemand het bemerkt heeft?“

„Dat is zeer goed mogelijk mijnheer. Weliswaar slapen de tuinman en nog een andere bediende in een klein paviljoen, dat eveneens in den achtertuin staat, maar het is zeer wel denkbaar, dat zij het openen en sluiten van de deuren en het binnenrijden van de auto niet gehoord hebben.“

„Ik blijf evenwel bij mijn verdenking, graaf,“ hernam Raffles, „en daarom zou ik het ten zeerste op prijs stellen indien gij mijn collega en mij zoudt willen toestaan de woning van Dujardin even te onderzoeken.“

„Die toestemming hebt gij mijnheer,“ antwoordde graaf Bilancourt haastig. „Ik zal u een der bedienden medegeven, opdat hij u den weg kan wijzen.“

Hij had onder het spreken reeds op een elektrische belknop gedrukt, en een oogenblik later trad er een kamerbediende binnen, die bij de deur bleef staan wachten.

„Breng deze heeren aanstonds naar de garage, Henry, zij zullen de woning van Dujardin doorzoeken.“

De bediende wierp de beide gewaande detectives een snellen onderzoekenden blik toe, en boog toen zwijgend.

Raffles keek den man een oogenblik aan en trad toen dicht op den graaf toe.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en zeide

„Ik zou u in overweging willen geven goed toe te zien dat hier in huis, voorloopig althans niet dezen avond of dezen nacht, getelefoneerd wordt, — ik heb natuurlijk alleen het oog op het bedienden personeel.“

„Maar wat vermoedt gij dan wel mijnheer?“ vroeg graaf Bilancourt verschrikt.

„Voor het oogenblik nog niets graaf, maar men kan niet voorzichtig genoeg zijn,“ ant-

woordde Raffles met een veelbeteekenend glimlachje. „Het is toch niet te moeilijk om te voorkomen wat ik vroeg?”

„Volstrekt niet. Ik zal eenvoudig mijn Maître de Hotel, een man die reeds dertig jaar bij onze familie in dienst is, en als een lid

van het gezin wordt beschouwd, de opdracht geven, dat hij het schakelbord van de telefoon niet uit het oog verliest.”

„Dat is uitstekend graat, misschien is het volkomen overbodig, misschien ook niet!”

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen

HOOFDSTUK IV.

DE SCHUILPLAATS.

Raffles en Charles maakten een diepe buiging voor den graaf en daarop wendde de eerste zich tot den bediende met de woorden :

„Wij volgen je vriend !”

De man knikte zwijgend en bracht hen door eenige gangen en langs een diensttrap weder naar beneden. Hij ontsloot een deur die op den achtertuin uitkwam, en geleidde hen door dien tuin naar een fraaie en zeer ruime garage, welke tot een hoogte van twee verdiepingen was opgetrokken, om zodoende ruimte te winnen voor de woning van den chauffeur.

Men kon de garage, behalve door de beide groote vleugeldeuren, aan den kant van den tuin ook bereiken door een tweede stel groote deuren, die op een soort met klinkers bestraat pleintje uitkwam, waarop de auto's gereden konden worden om in de buitenlucht te worden schoon gemaakt of gerepareerd.

Binnen in de garage bevond zich de trap die naar de chauffeurswoning voerde.

De bediende maakte licht door een schakelaar om te draaien, en nu zagen de beide vrienden een vijftal auto's staan met lakens bedekt, om hen tegen stof te vrijwaren.

„Hoor eens vriend,” zoo wendde Raffles zich tot den bediende, „is de woning van den chauffeur afgesloten geweest ?”

„Dat was zij niet tot voor eenige uren, mijnheer,” antwoordde de bediende, en het kwam Raffles voor alsof hij even geaarzeld had.

„Wie sloot toen het vertrek ?”

„Mijnheer de graaf, ik geloof dat de politie hem dat had aangeraden.”

„Toen dat geschied was, wist men toen hier

in huis al, wat er met Dujardin gebeurd was ?”

Weer scheen de bediende een oogenblik te weifelen, voor het antwoord kwam :

„Neen mijnheer, toen wist men nog niets !”

„Ik dank je,” zeide Raffles zacht. „Laten wij dan nu maar naar boven gaan. De graaf heeft u zeker den sleutel medegegeven ?”

„Hier is hij mijnheer !”

Raffles nam den sleutel uit de hand van de bedienden aan en de drie mannen gingen de trappen op.

In het midden van een soort portaal bevond zich de deur van de woning van den chauffeur, welke Raffles met den sleutel open maakte.

Hij draaide den knop van het electrische licht om en wierp een blik om zich heen in het eenvoudige vertrek, maar dat toch menig gezeten burgerman den chauffeur van graaf Bilancourt zou hebben benijd.

Dadelijk wendde Raffles zich tot den bediende en zeide :

„Wij zullen je nu niet langer ophouden, goede vriend, wat wij te doen hebben kunnen wij alleen wel af.”

„Neem mij niet kwalijk mijnheer, maar dat mag ik niet toelaten.”

„Niet toelaten ?” herhaalde Raffles verwonderd. „Waarom niet als ik vragen mag ?”

„Omdat gij in ieder geval vreemdeling zijt en — en — mijnheer de graaf heeft mij bevolen hier te blijven tot dat het onderzoek beëindigd zijn zou !”

„Dat is merkwaardig, daarvan heb ik niets gehoord,” zeide Raffles langzaam. „Hebt gij

het soms verstaan, collega?" zoo wendde hij zich tot Charles.

„Geen stom woord," antwoordde deze.

„Nu, wij zullen het spoedig weten," antwoordde Raffles kalm.

En snel nam hij de huistelefoon van den haak welke de garage met het heerenhuis verbonden, en sprak een paar seconden later met graaf Bilancourt.

De bediende had met opeengeknepen lippen het korte gesprek gevolgd, en Charles zag een lichte rilling over zijn gelaat loopen.

Raffles hing den hoorn weder aan den haak en wendde zich tot den bediende, terwijl hij flauwtjes glimlachte.

„Ik scheen mij toch inderdaad vergist te hebben, gij kunt hier blijven. Mijnheer de graaf vindt het beter als er toezicht wordt gehouden."

Charles keek Raffles verwonderd aan want hij wist heel zeker, dat graaf Bilancourt niets dergelijks bevolen had, maar de bediende vertrok even zijn mond tot een soort grijns, en nam toen dicht bij de deur plaats.

Raffles begon dadelijk zijn onderzoek — alleen want hij had Charles bliksemsnel een wenk gegeven, dien deze aanstonds had begrepen.

Hij nam dus eenvoudig aan den anderen kant van de deur plaats en keek aandachtig toe.

Raffles trad op een kleine tafel toe blijkbaar bestemd als schrijftafel, en waarop rekeningen, een opschrijfboek, wat papier en enveloppen lagen, terwijl hij op zachten toon eenige woorden uitte in een taal, welke alleen Charles Brand kende.

Met een vlugheid, door oefening verkregen, onderzocht Raffles het meubel, zonder evenwel iets bijzonders te ontdekken, ofschoon hij alle laden opentrok, achter in de loketten keek, en zich overtuigde dat het meubel geen geheime laden had.

Vervolgens kwam een sigarenkastje aan de beurt, dat aan een der wanden hing, maar dat niets anders bleek te bevatten dan een handvol fijne sigaren zeer waarschijnlijk uit een der kistjes van zijn meester gestolen, een half honderd sigaretten van den zelfden oorsprong, een tabakspot en wat pijpen.

Raffles oegde den pot, brak zelfs vlug alle sigaren door midden maar vond niets.

Toen wijdde hij zijn aandacht aan de stoelen. Hij draaide ze alle om en keek of de pooten soms hot waren.

Nu trad hij op het bed toe en begon weer aandachtig en toch met weergalooze vlugheid te onderzoeken.

Hij ritste met zijn vlijmscherp zakmes de matras open, wierp alle dekens er uit, draaide de holle knoppen van het koperen ledikant los om te zien of er zich niets in bevond — en keerde het bed den rug toe.

De bediende had dit alles zwijgend, onbeveeglijk als een beeld gevolgd.

Nu was Raffles tot den schoorsteen genaderd waarop een paar vazen en een houten klok stond.

Hij keek in de vazen — zij waren ledig.

Hij tilde de klok op — er bevond zich niets in.

Maar toevallig viel zijn blik op het gelaat van den bediende — en daarop scheen zijn scherp oog iets bijzonders te leven.

Hij liet een zacht gefluit hooren en zeide, half voor zich heen :

„Een houten klok — en nog al groot — lijkt mij een zeer goed meubel toe om er — — — houdt hem vast, Charles viel hij zichzelf in de rede, terwijl hij haastig het uurwerk nederzette. „Laat den kerel niet ontsnappen!"

Charles had de waarschuwing waarlijk niet noodig gehad, want hij had den bediende geen oogenblik uit het oog verloren, gewaarschuwd door de opmerking welke Raffles zooeven in de alleen voor hem verstaanbare taal geuit had.

Toen Raffles de klok in de handen nam was de bediende zeer bleek geworden en weer liep dezelfde zenuwachtige rilling over zijn trekken.

En hij wilde weg stormen (wie weet om wat te doen) maar Charles was een paar seconden te vlug voor hem.

Al zittende stak hij bliksemsnel zijn been dwars voor de deuropening uit, de bediende struikelde over dat been en viel zoo lang als hij was op den vloer van het portaal.

Hij uitte een vloek en zijn hand ging, terwijl hij nog lag, naar zijn broekzak.

Maar Charles was in een oogwenk bij hem, en wrong zijn armen schielijk op zijn rug bijeen, zoodat de man steunend van pijn, en met een woeste uitdrukking in zijn zwarte oogen, machteloos bleef liggen.

Raffles was dadelijk bij de hand met een eind touw, hetwelk hij in een hoek van het vertrek had zien liggen, en bond den man met bekwamen spoed de armen op den rug.

Toen werd hij overeind getrokken en in het chauffeursvertrek op een stoe neergezet.

Raffles wreef snel even de palmen van zijn handen over elkaar en bromde :

„Een onsmakelijk werkje. Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb dien kerel niet vertrouwd, zoodra hij zijn twee voeten in de kamer van

zijn meester had gezet. Hij is zeker een beginneling in het vak, die zijn gelaat nog niet al te goed in bedwang heeft, en die nog niet juist weet wat hij moet zeggen of zwijgen. Ik behoef je natuurlijk niet te vertellen, Charles dat de graaf geen woord had gezegd van de toezichthouding op ons. Als wij den kerel niet onschadelijk hadden gemaakt zou hij gevlucht zijn en zoo spoedig hij kon de leden van de bende op de hoogte hebben gebracht bij wie Cox zich verborgen houdt. Nu, ik geloof dat wij een goede vangst hebben gedaan."

"Dat hebben wij, en kijk nu maar eens spoedig wat er in de klok zit."

Raffles nam de klok in de handen, en bekeek haar nu zeer aandachtig.

En nu zag hij dat het houten voetstuk blijkbaar hol was, maar het duurde toch nog eenigen tijd voor hij het deurtje had gevonden, dat zoo zorgvuldig was aangebracht, dat alleen een zeer wantrouwend oog het had kunnen ontdekken.

Hij trok het dunne stukje hout uit de sponningen en haalde eenige papieren en een klein opschrijfboekje uit de holle klok te voorschijn.

Hij wierp een blik in de papieren, en riep op teleurgestelden toon:

"Cijferschrift!"

Van den kant van den stoel, waarop de bediende zat, klonk een hoonend lachje.

Raffles wendde langzaam zijn gelaat naar den man en zeide spottend:

"Je denkt zeker dat wij schaakmat gezet zijn, en de zaak wel kunnen opgeven? Nu, dan zou dit geheimschrift al bijzonder moeilijk en ingewikkeld moeten zijn."

Hij stak de papieren en het opschrijfboekje in zijn zak, nam de klok onder zijn arm, en zeide kortaf tot den bediende:

"Sta op en loop voor ons uit! En tracht vooral niet te vluchten, want een paar revolvers zullen je op je weg vergezellen — en ik vrees dat zij af zullen gaan wanneer je wat al te haastig mocht loopen!"

Bleek, en in de houding van een geslagen hond sloop de bediende het vertrek uit, en Raffles en Charles volgde hem, daalden de trap af, gingen de garage weder door, liepen door den tuin, en gingen het huis weder binnen.

Zonder iemand van de bedienden te ontmoeten, die waarschijnlijk in het bediendenvertrek bijeen zaten, gingen zij snel de achtertrap weder op en traden thans met den bediende tussehen zich in, weder het vertrek van graaf Bilancourt binnen.

Deze, die voor zijn schrijftafel had gezeten, sprong met een kreet van ontsteltenis op, toen

hij den bleeken, gebonden bediende voor zich zag staan.

"Wat moet dat beteekenen?" riep hij uit, zich tot Raffles wendend. „Waarom hebt gij mijn bediende gebonden?"

"Omdat hij een bandiet is, graaf, en tot een bende behoort waarvan ook uw chauffeur deel uitmaakt."

"En dien man heb ik bijna een half jaar in mijn dienst gehad!" riep graaf Bilancourt uit. „Hij was van de beste getuigschriften voorzien!"

"Getuigschriften kan men zeer gemakkelijk namaken, dat weet ik bij ondervinding," voegde hij er met een fijn glimlachje aan toe, waarvan alleen Charles de beteekenis begreep. „Ik zou u in overweging willen geven voortaan alleen op mondelinge getuigenissen te vertrouwen!"

"Maar wat heeft de man dan gedaan?" ging de graaf voort, die nog niet van zijn ontsteltenis bekomen scheen te zijn.

"Gedaan heeft hij eigenlijk niets, graaf, hij wilde alleen maar vluchten, juist toen wij het voorwerp ontdekt hadden, waarin de geheime briefwisseling van uw chauffeur zat. Natuurlijk wilde hij zijn medeplichtigen gaan waarschuwen.

En met deze woorden plaatste Raffles de klok voor den graaf op tafel, en toonde hem het geheime deurtje, vervolgens liet hij hem de papieren zien, welke hij in het kleine kastje binnen in de klok gevonden had.

"Ik noem het een schande, dat men een eerlijk man op zulke bewijzen beschuldigt en van zijn vrijheid berooft," barstte de bediende eensklaps uit.

Graaf Bilancourt scheen te aarzelen.

Maar Raffles, die meer menschenkennis had, haalde de schouders op en zeide:

"Ik neem alles voor mijn verantwoording, graaf, als ik mij vergist heb dan treft mij de schuld. Gij kunt den man mijnentwege in zijn kamer opsluiten — als er maar geen telefoon is, en men het raam en de deur goed in het oog houdt.

Binnen enkele dagen zal de politie wel hebben kunnen uitmaken wie en wat deze man inderdaad is. Voor het oogenblik wil ik er uw aandacht alleen maar op vestigen, dat hij een valsche pruik draagt — en dat is voor een bediende toch wel iets bijzonders."

En met een enkelen sprong was Raffles bij den gebonden man en rukte hem de blonde pruik van het hoofd zoodat zijn eigen, gitzwart hoofdhaar zichtbaar werd.

"Maar voor den drommel — dat is Jean Lebouc!" riep eensklaps Charles Brand uit.

Raffles keek den bediende een oogenblik aan en zeide toen op vasten toon:

„Je hebt gelijk, collega, een tiental maanden geleden hebben wij reeds met den kerel te doen gehad — hij was toen lid van een Parijsche dievenbende — de politie zocht hem toen, hij wist te ontsnappen de hoofdcommissaris zal zeer verheugd zijn hem hier te kunnen afhalen.”

Graaf Bilancourt had met bleek gelaat naar deze woorden geluisterd en nu zeide hij met vaste stem:

„Als dat zoo is — breng hem dan onmiddellijk naar een politiepост.”

„Neem mij niet kwalijk graaf,” hernam Raffles glimlachend, „dat kunnen wij onmogelijk doen, want dan zouden wij onze bevoegdheid als Londensche detectives, particulier nog wel, overschrijden. De Parijsche politie zal hem hier moeten komen halen. Ik verzoek u echter daarmede nog te wachten totdat wij dit geheimschrift ontcijferd hebben en het zal niet lang meer duren, want het lijkt mij tamelijk primitief toe.”

„Doe dan wat gij wilt mijnheer — maar breng dien ellendeling uit mijn oogen,” hernam de graaf, terwijl hij den gewaanden bediende een verachtelijken blik toewierp, en op de electrischen knop drukte.

De Maître de Hotel trad binnen, een man van bijna zeventig jaar met spierwit haar, en die niet weinig verschrikt was toen hij daar den gebonden bediende zag zitten.

Hij werd met enkele woorden snel op de hoogte gebracht en hij en Charles gingen den bandiet in den kelder opsluiten, vanwaar hij onmogelijk zou kunnen ontvluchten.

Raffles had intusschen plaats genomen op den stoel dien de Graaf hem had toegeschoven en zeide gul:

„Ik ben er van overtuigd, graaf, dat wij in deze papieren onder meer zaken wel het adres zullen vinden van het huis waar Cox op het oogenblik zijn schuilplaats heeft gevonden.”

Hij bladerde eenige oogenblikken in de losse velletjes, blijkbaar uit een opschrijfboekje gescheurd en hernam:

„Hier vind ik al adressen van verscheidene bankgebouwen welke zeer waarschijnlijk waren bestemd om op dezelfde wijze te worden overvallen als hedenmorgen is geschied met de bank van Mijnheer Beaumartin. Voorts vind ik eenige namen van Parijzenaars — waarschijnlijk alle rijke lieden en daarachter staan reeksen cijfers, maar als gij mij veroorlooft hier even te blijven zitten, dan ben ik zeker dat ik dit primitieve geheimschrift ook spoedig zal hebben ontcijferd!”

„Maar dat spreekt toch vanzelf, mijnheer,”

antwoordde graaf Bilancourt. „Ik ben U grootendank verschuldigd dat gij op zulk een vlugge en handige wijze dien ellendeling hebt ontmaskerd!”

„Daarover spreken wij niet, mijnheer de graaf,” weerde Raffles het compliment af. „Ik zoek Cox, — ik zal Cox vinden — en het overige is voor mijzelf van minder belang.”

Hij boog zich nu over de papieren en geruimen tijd heerschte er volkomen stilte in het groote vertrek, die slechts eenmaal werd verbroken toen Charles weer binnentrad na den ontmaskerden bediende in den kelder te hebben opgesloten.

Graaf Bilancourt had weder voor zijn schrijfbureau plaats genomen en zich aan het schrijven van eenige brieven gezet.

Er was nauwelijks een half uur verlopen, of Raffles liet een zacht gebrom van voldoening hooren en riep uit:

„Ik heb het! Het is inderdaad niet veel zaaks, dit geheimschrift van mijnheer Henri!”

„En wat behelzen die papiertjes, mijnheer, als ik vragen mag?” vroeg de graaf op levendigen toon, terwijl hij zich in zijn stoel naar Raffles omwendde.

„Niets anders dan de namen van eenige medeplichtigen en nog wat adressen van rijke lieden, een paar wachtwoorden en verder de statuten van een blijkbaar pas opgerichte vereeniging van bankroovers en andere dieven en moordenaars.”

„Maar de schuilplaats van Dr. Cox?” vroeg graaf Bilancourt nieuwsgierig.

„Ook die vind ik hier opgegeven, graaf!” antwoordde Raffles met schitterende oogen. „Het zal nu niet zoo lang meer duren, of de schurk is gevangen! Hij moet in een huis in de wijk van Pantin zijn opgenomen, waar een zijner vrienden woont. Wij zullen het trouwens spoedig genoeg weten!”

Raffles had de papieren opgevouwen en in zijn zak gestoken.

Hij gaf Charles een wenk en maakte een buiging voor graaf Bilancourt.

„Wij zijn u beiden zeer erkentelijk voor de hulp, welke gij ons wel hebt willen verlenen graaf,” zeide hij. „Het zal nu niet lang meer duren of Cox is gevangen!”

„Dat hoop ik voor u mijnheer,” antwoordde de graaf. „Ik wil echter niet ontkennen, dat het mij minstens even groot genoeg zou doen, als gij mij kondet mededeelen, waar zich mijn gestolen Lancia bevindt.”

„Misschien vinden wij uw auto daar wel in de buurt, graaf,” gaf Raffles te kennen. „In ieder geval beloof ik u, dat wij er onderzoek naar zullen doen.”

„Ik hoop dat gij slaagt, mijnheer,” riep de graaf uit. „Ik beleedig u toch niet als ik u een flinke belooning toezeg, ingeval gij mij mijn auto terug bezorgt?”

Raffles glimlachte flauwtjes en antwoordde :

„Als het zoover is, spreken wij elkander wel nader, graaf. Nu moet ik met mijn collega snel vertrekken, want alleen zullen wij in een vreemde stad natuurlijk niets tegen de bandieten kunnen uitrichten, die Cox beschermen en verborgen houden. Daarbij hebben wij de hulp van uw politie nodig.”

„En wat moet er met dien schurk in den kelder gebeuren?” vroeg graaf Bilancourt.

„Hij moet daar blijven tot er agenten komen, om hem af te halen,” antwoordde Raffles. „Gij hebt niets anders te doen, dan hun te zeggen, dat gij uit den mond van Londensche particulere detectives hebt vernomen, wie de kerel is. Zij zullen hem trouwens zelve wel aanstonds herkennen.”

Nomaals maakten de beide vrienden een buiging voor den graaf en daarop verlieten zij het vertrek, terwijl een der bedienden hen naar de voordeur geleidde en het tuinhek voor hen opende.

Henderson stond nog altijd met de auto te wachten.

Alvorens in te stappen dacht Raffles even na en mompelde toen :

„Ik zou mij eigenlijk eerst wel eens zelf willen overtuigen, of Cox zich daar inderdaad bevindt.”

„Maar verlies niet te veel tijd, Edward,” zei Charles. „Zijn wonde is wellicht niet van zeer ernstigen aard geweest en als wij te lang wachten, kon de schurk wel eens ontkomen!”

„Misschien heb je wel gelijk,” hernam Raffles nadenkend. „Kom, dan zullen wij maar regelrecht naar het hoofdbureau van politie gaan en daar mededeeling doen van onze bevindingen.

„Ben je niet bang, dat men daar wat al te nieuwsgierig naar onze identiteit zal informeren?” vroeg Charles.

„Dat mogen zij doen. Ik heb op alles gerekend en mij voorzien van de noodige papieren waaruit blijkt, dat ik Conrad Bliss ben, en jij John Draper. Als zij onze aanstellingen niet echt achten, dan wil ik vriendschap met Cox sluiten. Vooruit, James! Naar het hoofdbureau van politie in de Rue Caumartin.”

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V.

DE JACHT BEGINT.

In ongeveer twintig minuten had de auto den afstand afgelegd.

Het was bijna elf uur in den avond, toen de snelle wagen stil stond voor het hoofdbureau van politie, waar de prefect Haniaux zijn bureau had.

Deze bleek echter op dit uur niet aanwezig te zijn en Raffles en Charles werden ontvangen door een hoofdcommissaris Dupuy genaamd.

Deze ontving hen in een groot vertrek, niet onelegant gemeubeld, bood den bezoekers een stoel aan, en vroeg hen, niet zonder eenige verwondering, waaraan hij het genoegen van hun bezoek had te danken.

Raffles, die reeds aan den dienstdoenden agent zijn kwaliteit en die van Charles had opgegeven, antwoordde:

„Wij komen in de zaak van de Rue Demours, mijnheer, maar tevens in die van Dr. Cox!”

De commissaris maakte een gebaar van verrassing en vroeg:

„Komt gij mij soms zeggen, dat gij eenig spoor van de schurken gevonden hebt, terwijl mijn eigen mannen volkomen hebben gefaald tot dusverre?”

„Neen, mijnheer,” antwoordde Raffles. „Daarop moet ik u tot mijn spijt ontkennend antwoorden. Toch komen wij u een mededeeling doen, welke voor u zeker niet van belang ontbloot is.”

„Spreek mijnheer! Ik luister met de meeste aandacht,” hernam Dupuy, terwijl hij zich voorover boog, teneinde Raffles beter te kunnen aanzien, terwijl deze zijn verklaring zou afleggen.

„Ik verliet zoeven het huis van graaf Bilancourt, mijnheer,” begon Raffles.

„Mag ik vragen, wat u juist naar het huis van den graaf gevoerd heeft, mijnheer?” vroeg de commissaris eenigszins verwonderd.

„Heel eenvoudig, mijnheer — ik meende in de beschrijving van de auto, welke de avondbladen bevatten, de grijze Lancia van den graaf te herkennen. Ooggetuigen hadden mij medegedeeld, dat Dr. Cox ontvucht was in een auto, waarvan de lantaarns bijzonder dicht bij elkander stonden, hetgeen bij de Lancia met name het geval is, naar gij wellicht zult weten. Ik maakte daaruit mijn gevolg-

trekkingen, zoodra ik vernomen had, dat de chauffeur van graaf Bilancourt deel uitmaakte van een gevaarlijken troep bandieten, en het onderhoud, hetwelk ik met den graaf mocht hebben bewees maar al te zeer, dat mijn vermoedens gegrond waren, ik vond in het vertrek van den chauffeur Dujardin, eenige papieren in geheimschrift, welke niet al te moeilijk te ontcijferen waren, en daarin wordt onder meer het adres vermeld van Dr. Cox, die door eenige zijner Parijsche vrienden verborgen wordt gehouden.”

Dupuy slaakte een kreet van blijde verrassing, en riep uit:

„Maar dat is prachtig, mijnheer, en ik kan niet nalaten, U mijn oprecht compliment te maken.”

„Ik dank u, mijnheer, maar dat is niet alles. Ik ontdekte tevens, dat een der bedienden van den graaf... een valsche pruik droeg, en zeer nieuwsgierig scheen te zijn naar den afloop van het onderzoek op de kamer van Dujardin. Hij wilde vluchten, juist toen ik de geheime schuilplaats van de papieren van den chauffeur ontdekt had, maar mijn collega was hem gelukkig te vlug af, daar hij zeker van plan was, de vrienden van Cox te gaan waarschuwen, en bracht hem ten val, door zijn been voor de deuropening te steken, en wie denkt ge wel wie die zoogenaamde bediende was?”

„Ik kan het mij niet voorstellen, mijnheer,” antwoordde Dupuy, die in groote spanning scheen te verkeerem.

„Niemand anders dan Jean Lebouc, een u zeker wel bekend lid van een Parijsche dievenbende.”

„Welzeker, die schurk werd reeds lang gezocht!” riep de commissaris uit. „Wat hebt gij met hem uitgevoerd?”

„Ik heb hem in den kelder opgesloten, mijnheer de commissaris, totdat gij eenige mannen zoudt hebben gezonden om hem te komen afhalen.”

„Voortreffelijk mijnheer,” riep Dupuy uit. „Ik betuig u nogmaals mijn hulde, gij hebt u waarlijk schitterend gedragen, en wilt gij mij nu zeggen waar die Cox verblijf houdt?”

„In een huis aan de Rue des Grilles te Pantin.”

De commissaris had een kaart van Parijs uit zijn schrijftafel genomen en deze voor zich uitgespreid.

Pantin is een van de Noord Oostelijke voorsteden van Parijs, en voor een deel nog slechts schaarsch bevolkt.

De huizen liggen er gedeeltelijk ver uit elkaar.

De commissaris had vrij spoedig de Rue des Grilles gevonden en daarop drukte hij op een elektrische schel, die zich onder het bereik van zijn hand bevond.

Even later trad een brigadier het vertrek binnen en bleef in afwachtende houding bij de deur staan.

„Zorg dat er over tien minuten 4 mannen tot mijn beschikking zijn, goed gewapend Lebon!”

De man wilde zich reeds verwijderen, toen Raffles tusschenbeide kwam en met een glimlachje zeide:

„Neem mij niet kwalijk, commissaris, maar ik zou u gaarne willen doen opmerken, dat naar mijn oordeel 4 man veel te weinig is, ook al hopen mijn collega en ik U te mogen vergezellen.”

„Geloofst gij dan dat 6 of 7 mannen niet voldoende zullen zijn om dien Engelschen bandiet te arresteren, mijnheer?” vroeg Dupuy verwonderd. „De man is immers gewond!”

„Dat weet ik mijnheer, maar wij kennen den aard van zijn verwonding niet en daarenboven — gij zult Cox daar niet alleen vinden, maar omringd door een aantal vrienden, vast voornemens om hem tot het uiterste te beschermen.”

„Geloofst gij dat werkelijk mijnheer?” vroeg de commissaris aarzelend.

„Ik ben er zeker van, even zeker als ik weet, dat Cox betrokken is geweest bij den aanslag in de Rue Demours, dat wil zeggen, dat hij zal kunnen rekenen op den steun van een half dozijn en misschien meer vastberaden bandieten, bandieten in het genre van Bonnot, Garniers, Dieudonné, Carony en consorten. Als gij mijn raad opvolgt dan neemt gij minstens twintig en zoo mogelijk dertig man mee.”

„Gij zijt dus van oordeel, dat er gewapend verzet zal worden geboden?”

„Daar ben ik vast van overtuigd.”

„En wij zouden daar volgens u de bedrivers van den bankroof in de Rue Demours aantreffen?”

„Dat zou mij tenminste volstrekt niet verwonderen.”

„Dan volg ik uw raad op mijnheer — Lebon, dertig man in drie auto's!”

De brigadier saludeerde en verliet het vertrek. Dupuy en de beide gewaande Engelsche

detectives spraken nog eenigen tijd over het geval voort tot dat de brigadier weder terug keerde met de boodschap dat de auto's met de agenten gereed stonden.

„Gij vergezelt ons, heeren?” zoo wendde Dupuy zich tot Charles en Raffles.

„Wij zijn weliswaar slechts particuliere detectives mijnheer, maar wij zouden de jacht voor geen geld willen missen,” antwoordde Raffles met een schittering in zijn oogen, waarvan de ware beteekenis aan den commissaris ontging en welke hij slechts beschouwde als een uiting van zijn vurigen beroepsijver.

De commissaris voorzag zich van een revolver, gaf nog eenige instructies aan den man die zijn plaats zou innemen na hem alles te hebben medegedeeld wat Raffles hem zooeven had verklaard, en daarop stapten de drie mannen in een van de gereedstaande, groote automobielen waarover de Parijsche Sureté beschikt.

Het zou een langdurige tocht worden en daar het nu reeds bij twaalfen was behoefde men er niet op te rekenen, dat men voor half twee ter plaatse zou zijn.

Maar juist op het oogenblik dat de auto zich in beweging wilde stellen, kwam er een agent buiten adem het politiebureau uitstormen, luid schreeuwend:

„Houd op! Houd op!”

„Wat is er, man?” riep de commissaris, terwijl hij de wenkbrauwen fronste.

„Er is zooeven getelefoneerd mijnheer door graaf Bilancourt — Jean Lebouc is ontvlucht.”

„Vervloekt!” riep Dupuy woedend uit. „Dan gaat hij de bandieten natuurlijk waar schuwen.”

„Misschien is er nog niets verloren, mijnheer,” merkte Raffles op.

Hij wendde zich tot den agent, die de boodschap was komen brengen en vroeg:

„Hoelang was het geleden dat Lebouc ontsnapt was, toen de graaf telefoneerde?”

„Nauwelijks een paar seconden, mijnheer.”

Zonder een woord ter nadere verklaring sprong Raffles uit de auto, en ijldoende zoo vlug zijn voeten hem dragen konden, het gebouw binnen en naar het vertrek van den commissaris, waarheen Dupuy en Charles hem zoo vlug mogelijk volgden, zonder te begrijpen wat hij voornemens was.

Maar reeds had Raffles den dienstdoenden beambte terzijde geduwd, de telefoon gegrepen, en zich met de Hoofd-Centrale der telefoon in verbinding gesteld, waarvan het nummer op den buitensten omslag van den telefoongids te lezen stond.

Wit van spanning stonden Charles en de commissaris te luisteren.

„Centrale ?” riep Raffles in het toestel. „Gij spreekt met het Hoofd-Commissariaat van politie, commissaris Dupuy is hier aan het toestel, geef volstrekt geen verbinding als er zoo aanstonds een huis in Pantin wordt opgebeld, hebt gij mij goed verstaan.... Neen, geen enkel huis, het geldt een zaak van het grootste gewicht, — ja, doe dat, stel ook de bijkantoren aanstonds op de hoogte, vlug, vlug, ik zal hier nog eenige minuten wachten.”

Raffles hing het toestel aan den haak, en bleef in gebukte houding onbewegelijk staan, terwijl zijn oogen een onheilspellenden glans hadden.

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

„Tot hoe laat kan men telegrammen verzenden mijnheer ?” zoo wendde hij zich tot den Commissaris, die verbluft door het autoritaire optreden van den Londenschen detective toekeek.

„Het Hoofdtelegraafkantoor is den geheelen nacht open, en ook eenige bijkantoren mijnheer.”

„Hoe lang zou een telegram naar Pantin er over doen ?”

„Niet meer dan een halfuur, als ze dringend verzonden wordt.”

„En de pneumatische post ?”

De commissaris raadpleegde zijn horloge en antwoordde :

„Daarmede kan men thans geen brieven meer verzenden — daartoe is het te laat. Bovendien doet deze brief toch minstens drie uren over den afstand.”

Raffles had intusschen weder in de gids gebladerd en zich in verbinding gesteld met het hoofdkantoor der Posterijen en Telegrafie.

„Gij spreekt met den Hoofd-Commissaris ! Indien zich iemand komt aanmelden die een dringend telegram naar de Rue des Grilles in Pantin wil verzenden, tracht hem dan aan de praat te houden en waarschuw de politie, hij is een zoeven ontvlucht misdadiger. In ieder geval mag het telegram onder geen beding verzonden worden. Stel dadelijk alle andere kantoren op de hoogte, die thans nog geopend zijn en wel het eerst die in het 5de en 4de Arrondissement.”

Nauwelijks had Raffles dit bevel gegeven en het toestel weder weggehangen of daar klonk de telefoonschel.

Raffles greep den hoorn, en luisterde met een strak gelaat, dat zich evenwel spoedig ontspande en een uitdrukking van voldoening kreeg.

„Er heeft dus al iemand om aansluiting naar Pantin gevraagd — en gij hebt haar niet tot stand gebracht ? Uitmuntend ! Ik

dank U, dan zal alles wel in orde komen.”

Raffles legde het toestel neer en zeide tot Dupuy :

„Nu kan hij alleen nog maar probeeren, om een telegram te verzenden — en als hem dat niet gelukt, zal hij er zelf heen moeten gaan ! Wij kunnen dus niets anders doen dan spoed maken.”

En Raffles greep den verbluftten commissaris en Charles bij den arm en sleurde hen met zich mede.

De chauffeur kreeg in opdracht, zoo snel de wagen wilde loopen, naar de Rue des Grilles te Pantin te rijden.

Toen zij reeds eenigen tijd op weg waren vroeg Raffles :

„Er zijn natuurlijk nog trams in die richting, en bovendien kan Lebouc met den ondergrondschen spoorweg gaan, of met den trein of met een huurauto, of met een rijtuig. Wij kunnen den trein en het rijtuig zoowel als de tram gerust uitschakelen want die zullen hem wel niet vlug genoeg gaan, en wat den trein betreft, zou hij nog eerst moeten afwachten of er wel een liep. Hij heeft dus de keuze tusschen den ondergrondschen spoorweg en een auto, en zeer waarschijnlijk zal hij wel het laatste vervoermiddel kiezen. Er moet hem wel veel aangelegen zijn groote haast te maken, want het feit dat men zijn telegrammen niet verzond en dat hij nergens aansluiting kan krijgen, zal hem op zijn hoede doen zijn !

„Loopt de auto nu zoo snel zij kan ?”

„Neen — zij kan nog wel vlugger loopen !”

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op, stond op, boog zich naar den chauffeur toe en schreeuwde hem toe :

„Laat de auto loopen zoo vlug zij maar kan !”

Dadelijk begon de wagen harder te loopen, en de commissaris van politie begon nu langzamerhand in te zien, dat hij te doen had met een man, die niet voor een klein geruchtje vervaard was.

In zeer snelle vaart en zonder zich te storen aan verkeers-agenten, reed de auto langs de fraaie Rue Rivoli, over de Place la Bastille, langs de Boulevard Le Noir, om vervolgens rechts af te slaan tot zij de Avenue Gambetta bereikt had.

Langs het kerkhof van Père Lachaise ging de tocht nu verder door de wijk van Menilmontant.

Het was reeds over eenen, toen de auto Parijs verliet door de Porte de Romainville.

Zij bevond zich thans in de voorstad van Gervais, en versnelde nu nog de vaart.

Maar eensklaps, terwijl de auto langs de Rue de Parijs ijde, slaakte Charles Brand een kreet en wees voor zich uit.

Op ongeveer honderd meter voor de politie-auto reed een motorfietsrijder in razende vaart, die nu en dan een blik achter zich wierp, en zijn machine zoo hard mogelijk te laten loopen.

„Lebouc! daar rijdt Lebouc!” schreeuwde Raffles. „Wij moeten hem trachten in te halen.”

„Maar de auto kan niet harder rijden mijnheer,” brulde de commissaris met een toon van wanhoop. „Ik verzeker u dat ik nog nooit in mijn leven zoo hard heb gereden.”

Over het gelaat van Raffles vloog even een minachtend glimlachje, maar hij zeide niets anders dan:

„Het zal u wel duidelijk zijn, dat het van groot nut is, die man in te halen voor hij het huis in de Rue des Grilles bereikt heeft.”

De commissaris bromde iets dat veel op een vloek geleek, maar hij bleef zitten waar hij zat. — Zulk een halsbrekende vaart eek hem te erg, dat mocht in Londen gebruik zijn, maar in Parijs zou hij niet gaarne zulke buitensporigheden invoeren!

Maar nu boog Charles zich tot Raffles over en riep hem in het oor, terwijl hij zich van de Engelsche taa bediende:

„James is ons achterop gereden, zou hij misschien dien kerel niet kunnen inhalen?”

„Dat zou hij zeker, maar daaraan stel ik mijn braven reus niet bloot,” antwoordde Raffles kortaf. „Als hij zoo snel rijdt moet hij beide handen aan het stuur houden en kan

onmogelijk schieten. Lebouc echter, die natuurlijk gewapend is, kan op een gegeven oogenblik zijn vaart plotseling minderen en James die een uitstekend mikpunt oplevert, overhoop schieten.”

„Laten een paar man en wij zelve dan in onze auto overstappen, die vlugger kan loopen dan deze politieauto,” hernam Charles, die het denkbeeld niet kon verdragen, dat de schurk zijn medeplichtigen bijtijds zou kunnen waarschuwen.

„Dat is een goede inval van je, Charles,” riep Raffles uit. Hij deelde den commissaris zijn plan mede, en deze stemde er aanstonds in toe.

Raffles gaf het sein om te stoppen en alle auto's stonden stil.

Hij zocht twee mannen uit, waarvan er een den weg voortreffelijk kende, en die naast Henderson zou plaats nemen.

De andere zou met Raffles en Charles in de auto gaan zitten.

Met dit alles waren een paar kostbare minuten voorbij gegaan, en de motorwielrijder was al uit het oog verdwenen, toen de auto's zich weder in beweging stelden, thans met die van de beide Engelschen aan het hoofd.

Henderson was niet bang voor een sneltreinvaart en zoo stormde zijn wagen met vervaarlijke snelheid langs de Rue Faidherbe, voorbij het kerkhof van Gervais en vervolgens de kaarsrechte Rue de Centre in.

Nog tien minuten en de Rue des Grilles zou bereikt zijn.

Juist op dat oogenblik kregen de achtervolgers den motorwielrijder weder te zien.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

HET BELEG.

Het was duidelijk, dat de auto sneller reed dan de motorwielrijder, ofschoon deze klaarblijkelijk al het mogelijke deed om zijn zware machine tot den grootsten spoed op te drijven.

Het was een groot geluk, dat de straten hier breed waren en in deze voorstad wegens het late uur reeds geheel verlaten anders zouden er zeker ongelukken zijn gebeurd.

Van de drie politieauto's viel volstrekt niets meer te bespeuren. Zij waren bij deze dolle jacht achtergebleven.

De afstand tusschen wielrijder en auto bedroeg op dit oogenblik ongeveer 160 meter.

„Zou ik schieten?” vroeg Charles.

„Daarop durf ik niet te antwoorden mijnheer,” antwoordde de agent die naast hem zat, „want alles wel beschouwd weten zij nog niet zeker of die man wel Lebouc is, dat kunnen wij in de duisternis onmogelijk zien.”

„Ik heb hem herkend zeg ik je!” riep Charles uit, „toen hij naar ons omkeek.”

„Mijn vriend die een goed schutter is, kan in ieder geval op de banden vuren.”

„Op uw verantwoording, heeren,” zeide de agent schouderophalend.

Charles had geen andere aansporing noodig, hij trok zijn revolver, boog zich ver uit de auto, mikte zoo zorgvuldig mogelijk en drukte af.

Maar door het schommelen van de auto over den tamelijk ongelijken weg was het schot er naast gegaan.

Charles vuurde nog eens, met hetzelfde negatieve resultaat.

Nog vijf minuten, en de motorwielrijder zou zijn doel bereikt hebben.

Henderson dreef zijn auto tot den uitersten spoed op de afstand verminderde tot niet meer dan zestig meter.

Nogmaals vuurde Charles en nu met een beteren uitslag.

Een knal als van een kanonschot liet zich hooren, de achterband was geraakt en de motorwielrijder zwaaide over den weg en had de grootste moeite zijn evengewicht te bewaren.

Spoedig vertraagde zijn gang zoodanig, dat hij moest afstijgen, blijkbaar had de kogels de edele deelen van de machine geraakt.

Lebouc, want hij was het wel degelijk, liet een vreeselijke vloek hooren, maar hij gaf zich nog niet geheel en al gewonnen.

Juist toen Henderson de auto vlak naast zijn machine liet stoppen, greep de bandiet de claxon en liet eenige snerpemde signaalkreten door den stillen nacht weergalmen, die stellig gehoord moesten zijn in het huis, waarvan de agenten reeds de vage omtrekken konden zien, juist daar waar de Rue des Grilles op de Rue du Centre uitloopt.

Daarop trok Lebouc zijn revolver, hief ze op, en vuurde op Raffles, die het dichtst bij hem zat.

Maar nog was het schot niet afgegaan of Henderson had zich bliksemsnel gebukt en een zwaren engelschen sleutel gegrepen, die onder het bereik van zijn hand lag.

Hij slingerde het zware voorwerp met kracht naar het hoofd van Lebouc, die aan de slaap getroffen, een doffen kreet liet hooren, en toen met het gelaat voorover op den grond stortte, waar hij onbewegelijk bleef liggen, terwijl de kogel uit zijn revolver nutteloos in de ruimte verloren ging.

Op het geluid van het schot en de vreemde signalen met den claxon, kwam een agent van politie toesnellen, die aanstonds met eenige woorden op de hoogte werd gebracht.

„Dan kan het niet anders zijn, of zij zijn in dat huis, mijnheer!” riep de man opgewonden uit.

Hij wees naar een alleenstaand huis van slechts een verdieping, dat in het midden van het nog overige onbebouwd terrein was gelegen, omstreeks 50 meter van de Rue du Centre.

Rechts, ruim 80 meter van het huis verwijderd, liep een klinkerweg, die dwars op de Rue du Centre was aangelegd, en waar zich nog niets anders bevond dan een directiekeet

uit gegolfd plaatijzer opgetrokken.

Links liep de Rue de Paris op ongeveer 100 meter van het huis voorbij en op den hoek van die straat en op het onbebouwde veld bevond zich een eenzame garage.

De Rue des Grilles zelf was reeds zoo goed als voltooid, en hier en daar werd zelfs een verward hoofd uit een raam gestoken, om te zien wat dit nachtelijke schieten te beduiden had.

Het eenzame huis bevond zich niet juist in de as van de Rue des Grilles, maar een weinig terzijde van die straat.

Raffles had dit alles in een oogwenk opgenomen.

Toen viel zijn blik op den bewusteloozen bandiet, die met een bloedende hoofdwonde ter aarde lag, en hij vroeg aan den agent:

„Is hier een apotheek in de nabijheid?”

„Geen vijftig passen hier vandaan, mijnheer.”

„Dan moet die man daarheen worden gebracht,” zeide Raffles. „Hij is een bandiet, maar wij kunnen hem hier niet laten doodbloeden.”

Henderson en een der agenten droegen den man naar de apotheek, welker eigenaar snel gewekt, en met eenige woorden op de hoogte gebracht werd.

Juist toen zij terugkeerden, kwamen de drie politieauto's aan.

Alles moest nu nogmaals den commissaris worden medegedeeld, en deze vroeg aan den toegesnelden agent:

„Waarom denk je, dat zij juist in dat huis zijn?”

„Omdat daar een zes dagen geleden een rijtuig is voorgekomen mijnheer, waaruit een man stapte, die erg scheen te hinken, en die door twee andere personen ondersteund werd. ze brachten hem dat huis daar binnen, en sinds dat oogenblik is er een voortdurend gaan en komen geweest van mannen, waarvan er eenigen allesbehalve vertrouwenwekkend uitzagen.”

„Aan wien behoort dat huis?”

„Aan den garagehouder van den hoek.”

„Wie woont er geregeld in?”

„Een oude man met zijn zoon, maar wat hij uitvoert ben ik nooit te weten gekomen.”

„Bewoont hij dan het heele huis?” vroeg Dupuy verwonderd.

„Hij had kostgangers, een stuk of zes zeven, en een huishoudster om hen te bedienen.”

„Dat is alles zeker hoogst belangwekkend,” merkte Raffles sarcastisch op, „maar misschien zouden wij die bijzonderheden toch wel kunnen uitstellen tot later, tot na de arrestatie van

Cox bijvoorbeeld. De kerels daarbinnen zijn natuurlijk gewaarschuwd door de seinen van Lebouc en als Dr. Cox niet al te zwaar gewond is en zij een auto tot hun beschikking hebben, zullen zij hem nog op het laatste oogenblik wegvoeren.”

„Ge hebt gelijk, mijnheer,” riep Dupuy uit. „Vooruit mannen, laten wij den vogel vangen.”

De agenten dertig in getal, hadden alle hun revolver ter hand genomen en snelden nu, aangevoerd door den commissaris, op het eenzaam gelegen huis toe.

Maar zij hadden nog geen vijftig passen afgelegd, of alle vensters van het eenzame huis schenen plotseling een vuurstraal uit te braken, er knetterde een salvo, en vier of vijf agenten stortten gewond ter aarde.

„Vervloekt! Een valstrik!” schreeuwde de commissaris.

„Zoekt dekking!” beval Raffles met heldere stem, terwijl hij zelf het voorbeeld gaf, en zich plat op den grond wierp, achter een lagen hoop steenen, klaarblijkelijk bestemd voor de in aanbouw zijnde huizen.

Het was maar al te duidelijk, de schurken in het huis, die zeker lang niet allen sliepen, waren gewaarschuwd door het eigenaardige sein van Lebouc, het geraas van de auto's, de ontploffing van den luchtband en het revolververschot en hadden zich in staat van verdediging gesteld.

Raffles moest aanstonds bij zich zelf opmerken dat zij hun stelling uitstekend gekozen hadden, want zij konden, als zij van geweren voorzien waren, de Rue des Grilles voor een groot gedeelte, minstens honderd meter ver in schuine richting bestrijken.

Achter het huis breidde zich de vlakte uit over een afstand van bijna een kilometer gaans, en aan de Rue du Centre stonden weliswaar een aantal huizen, maar om zich daar de nestelen, zou men de straat moeten oversteken en aldus een goed mikpunt opleveren voor de schutters achter de ramen van het huis.

De commissaris knarsetande van woede.

Hij had zich naast Raffles achter den lagen steenenhoop neergeworpen, en siste tusschen de tanden:

„Het wordt waarlijk een herhaling van Choisy le Roi, toen wij op Bonnot jaagden, gij kent die zaak toch zeker?”

„Ik zal die bijzonderheden niet zoo spoedig vergeten, mijnheer,” antwoordde Raffles, „het heeft toen hee, wat moeite gekost om dien bloeddorstigen bandiet te overwinnen. Hij had zich immers in een auto-garage verschanst?”

„Zoo is het, mijnheer, en zijn stelling was wel sterk maar zij moesten het bij deze af-

leggen. Dit is een steenen huis, en al liet ik het van alle kanten tegelijk bestormen, dan zouden die bandieten toch zeker een ware slachting onder mijn mannen kunnen aanrichten, voor deze hun fort zouden kunnen binnendringen."

Raffles moest erkennen, dat de toestand ernstig was.

De bandieten wisten natuurlijk alle afstanden tot op centimeters na, en ieder schot zou raak zijn.

Zij hadden blijkbaar de beschikking over geweren, want de revolvers zouden zoo ver niet dragen.

Reeds waren er vier politie-agenten buiten gevecht gesteld.

De bandieten hadden eenvoudig op de zwarte massa gevuurd, met dit noodlottig gevolg, dat een groot percentage van de aanvallers reeds in het stof had moeten bijten.

Op deze wijze zou men dus den aanval in geen geval mogen voortzetten.

De agenten lagen nu vrij wel beveiligd, daar zij zich plat op den grond hadden uitgestrekt, maar zoodra zij de bestorming hervatten, zouden zij zeker ondanks de duisternis worden neergeschoten.

Raffles had deze opmerking nauwelijks bij zich zelve gemaakt, of een verblindende lichtstraal schoot uit een der vensters van het huis en deed alle voorwerpen, welke zij trof zoo duidelijk uitkomen als op klaarlichten dag.

En bijna op hetzelfde oogenblik begon het vuren opnieuw.

De agenten trachtten zich zoo goed mogelijk te verbergen achter de oneffenheden van het terrein, maar nu en dan bewees een kreet van pijn dat een der kogels doel had getroffen.

Enkele agenten hieven zich een weinig op, en schoten op de vensters van het huis, waar de bandieten zich verschanst hadden, maar hun wapens hadden op dezen afstand geen uitwerking.

Intusschen had Henderson, die bij zijn auto was achtergebleven, evenals drie chauffeurs van de politie-auto's alles gezien, en zij slaakten nu luide kreten van woede.

Henderson verzamelde al zijn kennis van de Fransche taal en schreeuwde:

„Wij moeten te hulp komen, mannen, Uwe makkers zullen zodoende als ratten worden neergelegd en mijn mees . . . de beide detectives uit Londen ook."

„Maar wat kunnen wij doen?" riep een der chauffeurs, „als wij een paar stappen naar voren doen, komen wij onder het bereik van de geweren van die schurken."

„Als dat vervloekte licht maar niet branddel!" schreeuwde Henderson woest. „Had ik maar een geweer, dan schoot ik dat zoeklicht aan gruzels."

Hij wierp een wanhopigen blik om zich heen, en toen bleef zijn oog gevestigd op de uitstalling van een wapenhandelaar, aan de overzijde van de straat.

Hij bezon zich geen oogenblik, maar ijelde op het huis toe, op gevaar af, door een kogel te worden getroffen, en belde aan.

De deur werd bijna dadelijk geopend, want ook hier waren de bewoners door het schieten en den lichtgloed gewekt.

In den flauwverlichten winkel stond de gestalte van een ouden man, met wit haar, en die zich zeker in de haast had aangekleed.

„Wat wilt gij? Wat beteekent toch al dat leven?" vroeg hij op gedempten toon, alsof hij vreesde dat men hem buiten zou kunnen hooren.

„Gij verkoopt immers geweren?" viel Henderson met de deur in huis.

„Zeker, maar niet op dit uur van den nacht," antwoordde de winkelier, en hij maakte reeds aanstalten, de deur weder te sluiten.

„Dan maakt gij daar maar eens vandaag een uitzondering op," hernam Henderson op vastberaden toon, terwijl hij binnentrad. „Ik heb volstrekt een paar geweren nodig met de munitie, en wel spoedig! Ik ben van de Londensche politie, en wij zoeken een gevaarlijken bandiet, die zich in een huis hier dichtbij heeft verschanst, met een paar dozijn van zijn kornuiten. Zoudt gij niet wat haast maken?"

De vraag klonk zoo dringend, en ook zoo dreigend, dat de winkelier zich nog eens bedacht, licht maakte, en de kast opende, waar keurig in rijen, een aantal geweren van verschillende merken stonden.

Hij legde er eenige op de roonbank, en hij zeide snel sprekend:

„Hier hebt gij een uitstekend Mausergeweer, repeteerend, met twaalf patronen in den kolf, dit is een Winchester, met getrokken loop, eveneens repeteerend en met zeven patronen in een houder onder den loop, maar ik kan U ook dit uitstekende wapen van Smith en Weston aanbevelen, de beste wapenfabrikanten van geheel Engeland of deze . . ."

Maar Henderson viel hem ongeduldig in de rede, en riep:

„Geef mij het geweer, waarmee ik dien schurken het licht kan uitblazen, dat is alles wat ik van u verlang."

Hij greep het Mauser-repeteergeweer, liet zich een honderdtal patronen geven, betaalde, en snelde weder naar zijn auto, terwijl de kogels hem om de ooren vlogen.

Hij knielde terzijde van den wagen, die bijna dwars over de straat stond, laadde het geweer, legde den loop over een der portieren, en mikte op den oorsprong van den lichtstraal.

Het schot ging af, en bijna op hetzelfde oogenblik werd het weder duister.

De agenten maakten hiervan dadelijk gebruik, stonden op, en ijlden zoo snel mogelijk naar de beschuttende auto's, en de portieken van de Rue des Grilles.

„Knap gedaan, James!” was alles wat Raffles zeide, terwijl hij den reus op den schouder klopte. „Hoe kom je aan dat mooie geweer?”

„Gekocht bij een ouden heer aan den overkant, Mylord!” antwoordde de reus op fluisterenden toon. Het kost zevenhonderd francs.”

„Dat is niet teveel voor dat prachtige schot, mijn jongen,” zeide Raffles glimlachend.

Daarop wendde hij zich tot Dupuy, die met zijn brigadier stond te beraadslagen, verborgen in een koetspoort, waar de kogels van de bandieten hen onmogelijk konden bereiken, en vroeg:

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer, als ik u de vraag stel — maar wat denkt gij nu te doen?”

„Versterking van de militaire macht vragen,” antwoordde de commissaris. „Wij hebben hier geweren, en geen revolvers nodig!”

„Ik verwachtte iets dergelijks, mijnheer,” hernam Raffles. „Het is de eenige manier, om de schurken tot rede te brengen.”

De brigadier had zich reeds naar de apotheek begeven, waar zich een telefoon bevond en had zich in verbinding gesteld met de naaste kazerne.

In opdracht van den commissaris verzocht hij, ten spoedigste een halve compagnie soldaten, onder bevel van een Luitenant of een Kapitein, naar de Rue des Grilles te zenden, goed gewapend.

In afwachting van de komst der soldaten zaten de agenten echter niet stil.

Eenige hadden zich naar het dak van een der hoogste huizen in de Rue des Grilles begeven vanwaar zij het eenzame huis duidelijk konden waarnemen, terwijl andere met een der auto's zoo snel zij konden langs een grooten omweg naar de achterzijde van het onbebouwde terrein waren gereden, om zodoende den bandieten den terugtocht af te snijden.

Ten slotte was een groote politiemacht opgecommandeerd, welke de omringende straten zoude afzetten.

Nog geen half uur nadat er getelefoneerd was, klonken in de verte de regelmatige stappen der soldaten, die ter versterking kwamen aanrukken.

Dupuy snelde hun tegemoet en legde den eersten Luitenant, die den troep aanvoerde, den toestand bloot.

Toen dit geschiedde, begon het langzaam te dagen.

Steeds duidelijker teekenden zich de vormen der omringende huizen tegen den lichtblauwen hemel af.

Het beloofde een schoone dag te worden.

De Luitenant nam den toestand eens op en moest al spoedig tot de slotsom komen, dat de bandieten inderdaad hun stelling goed gekozen hadden.

Het zou niet zoo gemakkelijk gaan, hen daaruit te verdrijven, wilde men niet nutteloos vele menschenlevens opofferen.

Hij stuurde een paar dozijn zijner mannen naar de daken en liet de overigen snel de straatsteenen uit de straat halen en er een stevige borstwering van maken, die van de eene zijde der Rue des Grilles naar de andere liep.

En het was maar goed, dat het gelukkige schot van Henderson het zoeklicht vernield had, anders ware dit zoo goed als onmogelijk geweest.

De soldaten zochten dekking achter deze borstwering en wachtten nu geduldig tot het volkomen dag zou zijn geworden, om dan het gevecht te hervatten, indien de bandieten zich niet zouden overgeven.

Maar daar binnen bleef alles stil — een geheimzinnige niets goeds belovende stilte.

Er verstreek een uur zonder dat er achter de gesloten venster nog een schot gelost was.

Het was reeds bij zevenen en reeds volkomen dag.

Dupuy, de luitenant, de beide gewaande Londensche detectives en de brigadier hielden krijgsraad.

„Zouden zij misschien reeds gedood zijn door een paar toevaltreffers?” vroeg Charles.

„Dat is niet waarschijnlijk, mijnheer,” antwoordde Dupuy. „Zooeven heeft de agent die hier geregeld op post staat, mij medegedeeld dat er daar binnen minstens twintig bandieten bijeen moeten zijn, ik denk dat zij eenvoudig niet schieten, omdat er op dit oogenblik op niemand mijner mannen te schieten valt. Daartoe zijn zij te goed versholten.”

„Zoo denk ik er ook over,” zeide Raffles op ernstigen toon. „Ik ben er zeker van, dat zij onmiddellijk weder zullen beginnen te vuren, zoodra zich een Uwer manschappen vertoont!”

Dit gesprek had plaats in een vertrek van een huis, dat op bijna 150 meter afstand van het eenzame huis in de Rue des Grilles was

gelegen, en waarvan de bewoner dadelijk al zijn kamers ter beschikking van de politie had gesteld.

Maar bij het verlaten van dit huis zou het blijken, dat Raffles maar al te goed gezien had.

Want nauwelijks had Dupuy een voet buiten de deur gezet, of er kraakten schoten uit het huis der bandieten en een kogel trof hem in den arm.

Hij slaakte een kreet van pijn, en trad dadelijk het huis weder binnen.

Raffles haastte zich, de wonde te verbinden,

met linnen en pluksel, hem door den apotheker verschaft, die drie huizen verder woonde en met wien men over de verschillende tuinen in aanraking kon komen.

Om half acht stak Raffles voorzichtig zijn hoofd buiten het raam, en keek in de richting van het eenzame huis.

Hoe verbaasd was hij, te zien, dat voor de deur van dat huis zoo juist een auto had stilgehouden, waaruit een heer met grijs haar sprong, die het huis binnen ging, naar het scheen zonder de minste haast!

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten

NORTH STATE	CLYSMA No. 30
GOLD DOLLAR	MAVRIDES TURKISH
	PIRATE

HOOFDSTUK VII.

EEN TRAGISCHE AFLOOP

Raffles trok haastig zijn hoofd weder terug, en riep den agent, die de eerste inlichtingen omtrent het huis en zijn bewoners verstrekt had.

„Kijk eens heel voorzichtig naar buiten, vriend en zeg mij eens, of je de auto herkent, die daar zooeven voor het huis heeft stilgehouden.”

De agent keek snel even naar buiten, trok het hoofd weder terug en zeide nu op tamelijk verwonderden toon:

„Wel, dat is de auto van den dokter, die daar al bijna een week iederen dag komt kijken. Hebt gij den heer gezien, die er uitstapte mijnheer?”

„Ja, hij was tamelijk lang, met een gouden pincenez of bril op en met lang, grijs haar.”

„Ja, dan is het stellig de dokter geweest. Maar hoe komt hij in 's Hemelsnaam door de afzetting?”

„Dat vraag ik mij zelf ook af,” gaf Raffles te kennen. „Mij dunkt toch, dat de soldaten hem op de hoogte van het gevaar moeten hebben gebracht, al wordt er nu reeds sedert een half uur niet geschoten.”

Hij wendde zich tot Dupuy, die met den

Luitenant sprak en deelde hem mede wat hij zooeven gezien had.

De commissaris had verwonderd toegelisterd, en zeide nu:

„Als het een dokter met een ziekenhuispraktijk is, dan heeft hij een coupefile, een kaart, die hem veroorlooft door een afzetting der politie heen te rijden, tenzij deze om een zeer ernstige reden plaats heeft.”

„Daar valt mij iets in, mijnheer!” riep eenklaps de agent uit. „Als de soldaten ver de straat zijn ingegaan, en dat moesten zij wel, wilden zij niet onder het vuur komen, dan behoefde dokter Gibier in het geheel niet de afzetting te passeeren, want hij woont in de Rue du Centre!”

„Dat zou veel verklaren,” meende Raffles, „maar nog niet het feit dat de geneesheer naar een huis gaat waar geschoten wordt.”

„O, wat dat betreft, mijnheer, dat is volstrekt niet verwonderlijk,” liet nu de stem van den Luitenant zich hooren, die naderbij was gekomen. „Het zou u zelf ook niet verbazen, als gij dokter Gibier kentet.”

„Bovendien weet de dokter misschien niet eens, wat daarginds gaande is,” riep Dupuy

uit. „Er is al sedert een half uur niet geschoten, en de dokter kan niet veel langer geleden zijn opgestaan.”

„Maar hij zal toch wel een huishoudster, of familieleden hebben, die hem op de hoogte hebben gesteld,” meende Raffles glimlachend. „Hoe dan ook — de dokter is daar binnengegaan, en ik wilde wel, dat hij ons kon mededeelen, hoe het daarginds staat!”

„O, dat kunnen wij wel binnen tien minuten te weten komen,” riep de Luitenant uit. „Wij hebben niet anders te doen, dan naar zijn kliniek te telefoneeren. En anders kunnen eenige mannen zijn auto opwachten in de Rue de Pantin, welke hij noodzakelijk moet passeeren, als hij naar het ziekenhuis gaat.”

„Daar komt de dokter al weder aan!” riep de agent, die intusschen heel handig een stuk spiegelglas, aan een wandelstok gebonden, zoo uit het venster had gestoken dat men daarin duidelijk het huis der bandieten kon zien zonder zich zelf bloot te geven.

Raffles trad op het venster toe, en wierp een blik in den spiegel.

Inderdaad Dr. Gibier trad weder naar buiten, riep den chauffeur snel een paar woorden toe, die niet eens omkeek en stapte in, waarop de auto snel wegreed.

Maar reeds had de Luitenant zich in verbinding gesteld met een zijner korporaals, die met eenige mannen voor de afzetting der Rue Cambette zorg droeg, en die zich in allerijl met twee soldaten naar de Rue de Pantin hadden begeven om daar de doktors auto af te wachten, om den geneesheer eenige inlichtingen omtrent den stand van zaken in de belegerde vesting te vragen.

„Weet gij, wat mij wel een weinig verwondert?” vroeg Raffles aan Dupuy, terwijl hij met den commissaris, Charles en den luitenant aan het raam stonden te wachten op de mededeeling van den korporaal.

„Wat dan wel, mijnheer?”

„Dat de bandieten den dokter ongehinderd weder hebben laten gaan,” antwoordde Raffles. „Zij moeten er toch rekening mede houden, dat hij den vijand kostbare inlichtingen kan verstrekken?”

Dupuy keek een oogenblik bedremmeld voor zich en mompelde toen:

„Ja, dat is wel wat vreemd, maar wellicht zijn zij zoo goed gewapend en van al het noodige voorzien dat zij het er gerust op aan durven laten komen.”

Raffles zeide niets, maar het antwoord had hem blijkbaar niet geheel kunnen bevredigen.

De minuten verstreken.

De Luitenant had weder aan het telefoon-toestel plaats genomen, maar niets liet zich hooren.

Hij stampte ongeduldig op den vloer en riep uit:

„Waar blijft de man nu met zijn inlichtingen, de auto moet toch reeds lang de Rue de Pantin zijn gepasseerd.”

Niemand antwoordde op deze vraag.

Alle schenen door eenige onrust te zijn aangegrepen.

Na verloop van tien minuten belde de Luitenant, Verdier geheeten, het hulppostkantoor op, in welks nabijheid de korporaal op post had gestaan.

Hij bleek zoo juist te zijn terug gekeerd, na vruchteloos op de doktorsauto te hebben gewacht.....

Verdier hing het toestel op, en keek Dupuy vragend en met een bleek gelaat aan.

„Zou dokter Gibier nu reeds in de kliniek kunnen zijn?” vroeg Raffles, wiens voorhoofd in diepe rimpels was getrokken.

„Zeker wel tien minuten,” antwoordde de agent van politie.

„Dan zou ik u willen voorstellen, het gasthuis dadelijk op te bellen,” riep Raffles uit. „Ik vermoed iets zeer ernstigs, en aan uw gelaat zie ik dat gij hetzelfde denkt, Luitenant.”

Verdier greep opnieuw de telefoon, en stelde zich in verbinding met het ziekenhuis, waarvan de agent hem den naam noemde.

Dokter Gibier was er nog niet.

„Is het mogelijk, dat de dokter eerst ergens anders is aangegaan?” vroeg hij bleeker dan gewoonlijk.

„Neen, mijnheer,” antwoordde de agent met vaste stem. „Ik ken met u permissie het dienstlijstje van den dokter heel goed, en ik weet alles van zijn gewoonte af. Iederen morgen is zijn allereerste gang, om half acht, naar de kliniek. En hij ging nu eerst dien gewonden bandiet bezoeken omdat het toch in zijn weg lag.”

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden.

Er verliep nog een vol kwartier, en toen barstte Raffles uit:

„Er valt nu niet meer aan te twijfelen, die ellendeling heeft zijn slag weten te slaan, en gebruik gemaakt van de komst van den dokter, dien hij natuurlijk wel heeft verwacht, daarom ook is er in het geheel niet op de auto van den geneesheer geschoten, zij hebben den ongelukkigen grijsaard neergeslagen, zoodra hij binnenshuis was, en Cox, die dus zoo goed als genezen is, of zich met zijn ontembare wilskracht tot het uiterste heeft ingespannen om op de been te blijven,

heeft een grijze pruik opgezet, een gouden bril, een hoogen hoed, en heeft de plaats van Dokter Gibier ingenomen."

Uit den mond van ieder der aanwezigen klonk een kreet van woede, ofschoon allen hetzelfde hadden gevreesd, en Raffles slechts uiting gaf aan aller geheime vermoedens.

"Die schurk," riep Dupuy, terwijl hij de vuisten balde, „hij is dus ontkomen, zouden wij hem niet nog kunnen achterhalen?"

Raffles haalde de schouders op.

"Dat kunt gij gerust achterwege laten," zeide hij. „Ik ken Cox, hij heeft de auto ergens laten stilstaan, en is zijns weegs gegaan, natuurlijk naar een zijner talrijke vrienden hier ter stede, of wie weet naar een spoorwegstation of een garage om er een snelle auto te huren, en daarmee over de Belgische grens te vluchten. Voor een man als Cox zijn er wel tien gelegenheden om zich in veiligheid te brengen, als hij eenmaal op vrije voeten is."

"Dus, de dokter is nog daarbinnen," gromde de commissaris, wit van drift en woede.

"Als hij er tenminste nog maar levend is," voegde Raffles er aan toe.

"Maar dan moet er iets gedaan worden," kreet Verdier. „Moeten wij ons hier voor den gek laten houden? En moeten wij hier werkeloos toezien? Dat nooit! Liever laat ik het heele huis platschieten."

"Daarmede zou ik toch tot het laatste oogenblik wachten, Luitenant," deed Raffles hem opmerken, „want daardoor zoudt gij gevaar loopen ook den dokter te doodden."

"Gij hebt gelijk, mijnheer," mompelde Verdier. „Maar wat zullen wij dan doen?"

"Als ik u een raad mag geven, dan zoudt ge om te beginnen mitrailleurs kunnen aanwenden, misschien hebben de bandieten daarvoor wel zooveel respect, dat zij zich overgeven."

"Dat is een goed plan, mijnheer," riep Verdier uit. „Laten wij dadelijk met de beschieting beginnen."

Aanstands werden de noodige bevelen gegeven.

De telefoon ratelde onophoudelijk, en een kwartier later waren zes mitrailleurs aangevoerd, die vlug op de omringende daken in stelling werden gebracht, tegen de muren van het huis.

Maar hierop schenen de bandieten gerekend te hebben.

Want eensklaps zakten voor alle ramen stalen blinden omlaag, die bestand waren tegen de kogels, en voorzien leken te zijn van schietgaten, want het vuren uit het huis duurde onafgebroken voort, ja, werd zelfs heviger.

Het was duidelijk, dat de schurken van gewéermunitie voorzien waren.

Van alle kanten werd thans het eenzame huis beschoten, want ook op het dak van de garage op den hoek van de straat was een mitrailleur opgesteld, maar de kogels vlogen tegen de muren of de stalen blinden te pietter.

En reeds waren nogmaals zes agenten zwaar door geweerkogels gewond toen zij slechts even het hoofd ophieven boven den rand hunne borstwering.

Aan een geregelde bestorming viel dus niet te denken, want de scherpschutters onder de bandieten zouden de soldaten en agenten neerleggen, voor zij de helft hadden afgelegd van den afstand die hen van het huis scheidde.

Drie uren waren verlopen en er was nog in het geheel geen verandering in den toestand ingetreden.

Raffles, die met op elkander geknepen lippen en met gekruiste armen de nuttelooze pogingen der politie had gadeslagen, trad nu op Luitenant Verdier toe, en zeide:

"Ik vrees, dat het zoo niet gaat, Luitenant, er zullen andere middelen moeten worden aangewend."

"Noem ze mij dan!" riep Verdier wanhopig uit. „Ik ken ze niet, Moeten wij dat huis met dynamiet opblazen?"

"Ik zou u hierop onmiddellijk bevestigend antwoorden, Luitenant, als daarbinnen wellicht niet nog een man leefde dien wij moeten trachten te redden, dokter Gibier."

"Maar wat dan? Weet gij een middel?"

"Ik geloof het wel, Luitenant."

"Noem het mij dan!"

"Tanks."

Dit eene woord riep een glimlach van zegepraal en voldoening op het gelaat van den jeugdigen Luitenant.

"Gij hebt gelijk!" schreeuwde hij. „Als wij wij een paar van die gepantserde stormwagens konden krijgen, zou ik wel eens willen zien, dat de bandieten het tegen ons uithielden. Wij kunnen ze tot vlak voor de deur rijden, en met de revolverkanonnen zullen de tanks spoedig die deur hebben stukgeschoten, onze mannen kunnen onder dekking van de wagens oprukken, en een aanval doen."

Verdier aarzelde niet, maar snelde naar de telefoon, na Dupuy snel te hebben geraadpleegd.

Hij stelde zich voor het eerst in verbinding met het ministerie van Oorlog, vervolgens met de artillerieinrichting, in Gervais gelegen, tenslotte met den Kapitein van een tankafdeeling.

Verdier had om de grootste wagens gevraagd,

die ieder tien man in hun binnenste konden bergen.

Er verliep bijna een vol uur, alvorens hij het toestel uit de hand kon leggen, maar toen wendde hij zich ook verheugd tot Raffles met de woorden

„Wij krijgen vier wagens, mijnheer, dat zal wel voldoende zijn.”

„Ik hoop het,” zeide Raffles droogjes.

Een half uur later dreunden de huizen door het geraas van een viertal groote tanks, die langzaam, als logge monsters, met leven beziel, door de Rue des Grilles kwamen aankruipen, en tot vlak voor de borstwering reden.

De soldaten weken snel ter zijde en sloten zich achter de monsters aan, die langzaam maar zeker op het huis toekropen.

Maar zij waren nauwelijks tien meter verder, of een dikke vuurstraal spoot uit het zoldervenster van het huis en een granaat sloeg vlak bij de tank in de straat, zoodat de steenen in een tontuin van gruis vlogen.

„Wel vervloekt — zij hebben een snelvuurkanon!” kreet Verdier, die zich zelf nauwelijks meester was.

„Dat schijnt wel zoo!” kwam Raffles sarcastisch, met op elkander genepen lippen.

De tanks trokken ijlings terug, en met hen de soldaten, voor zoover zij niet te zwaar door de ontploffing van de granaat gewond waren.

Raffles dacht even na, en wendde zich tot Verdier, die met bleek gelaat uit het raam lag, en waarnam, hoe de tanks zich voorloopig om de kromming van de Rue des Grilles in veiligheid brachten.

„Een vraag, Luitenant! Kunt gij mij aan een vliegmachine helpen, waarvan de bestuurder een stoutmoedig en behendig man is?”

„Met mijn twee vrienden op het dak van dat huis landen, en de bandieten in den rug aanvallen, zoodat zij niet meer van dat kanon gebruik kunnen maken! Het is zeker een stuk van het allerlichtste kaliber, anders konden zij het onmogelijk op de bovenste verdieping van een gewoon huis hebben gesteld — maar de granaten zijn toch een te zware kost voor uw tanks. Ik vraag dus een bekwaam aviateur, die mij en mijn vrienden, desnoods nog een paar agenten, op het dak van het huis kan en durft afzetten.”

Verdier keek Raffles een oogenblik met wijd geopende oogen aan, en greep toen zijn hand, die hij drukte, alsof hij haar verbrijzelen wilde.

„Gij zijt een echte zoon van uw land, mijnheer!” riep hij uit. „En ik ga er dadelijk werk van maken!” En weer ratelde de telefoon, en

na een kwartier ging Verdier naar Raffles toe en zeide met schitterende oogen:

„Als gij u naar het vliegveld van Gervais wilt begeven, mijnheer, op tien minuten gaans hier vandaan, dan zal mijn broeder, Jules Verdier, u naar het dak brengen. Hij is een halve acrobaat — maar hij verlangt dat gij de volle verantwoordelijkheid op u zult nemen.”

„Dat doe ik. Kan ik een uwer mannen medekrijgen, om ons den weg te wijzen?”

„Zeker, en hier hebt gij mijn kaartje, laat dat aan mijn broeder zien, en alles is in orde.”

„Dan ga ik mijn vrienden waarschuwen, luitenant, en ik vertrek. Zoodra wij het dak bereikt hebben, hervat gij den aanval met de tanks. Wij zullen die kannoniers wel tot zwijgen weten te brengen. Kijk, gij kunt het stalen schild zien, waarachter zij zich verborgen hebben en dat ook het kleine kanon beschermt. Tot ziens, luitenant.”

„Tot ziens — ik wensch u van harte succes!”

„Maar wacht eens!” riep nu Dupuy uit, die van alles op de hoogte was gebracht. „Als Cox toch is ontsnapt — mogen wij dan wel verlangen, dat deze Engelsche heeren deelnemen aan de jacht op de bandieten, die waarschijnlijk allen Franschen zullen blijken te zijn.”

„Oh, Engelschen of Franschen, als het wild hetzelfde is blijft ook de sport dezelfde!” gaf Raffles rustig ten antwoord.

En met deze opmerking verdween hij, om, vergezeld door Henderson en Charles, die zich in een ander vertrek in hetzelfde huis hadden opgehouden en een soldaat naar het vliegveld van Gervais te begeven, waar zij tien minuten later tegenover Jules Verdier stonden, een jongeman, met een joviaal, maar energiek gelaat, die buitengewoon veel vermaak in de onderneming scheen te scheppen, en vol bewondering was voor den durf van de drie Engelschen.

Hij was gekleed in de uniform van militair vlieger, en verklaarde dat zijn kapitein hem verlof had gegeven, het waagstuk te ondernemen — hij was immers al eens onder een der bruggen van de Seine gevlogen!

„Kent gij het huis in kwestie, luitenant?” vroeg Raffles.

„Dat is waar ook!” riep de jonge vlieger uit. „Ik zou er misschien lang naar moeten zoeken!”

„Laat mij dan de machine besturen, tot wij er boven zijn, anders worden de schurken te spoedig op onze aanwezigheid attent gemaakt.”

„Kunt gij dan een vliegmachine besturen?” riep Verdier verbaasd uit.

„Een goed detective moet alles kennen,” antwoordde Raffles kort.

Even later hadden de vier mannen zich ingescheept aan boord van een groot Voisin-machine, die uitstekend voor het doel geschikt was, daar haar snelheid niet al te groot was, en ook aanzienlijk gematigd kon worden.

Raffles nam aan het stuurwiel plaats, naast den vlieger, gaf het bevel: „Contact!” en de machine stiet sierlijk omhoog.

Binnen enkele minuten was zij boven het eenzame huis en nu begaf Raffles het wiel over aan den luitenant en kroop naar het achterste deel van de vliegmaschine, maar niet, dan nadat hij den vlieger had toegeschreeuwd:

„Gij hoeft niet te landen, laat de machine alleen maar over het platte dak scheren, zoo lang mogelijk, met afgezetten motor, wij springen er wel af.”

Verdier knikte — de vliegmaschine daalde — de motor werd stop gezet — de drie Engelschen slingerden zich buiten het schuitje en hingen nu alleen maar aan de handen aan het dunne latwerk.

Nu stooft de machine over het platte dak zij lieten zich vallen — de gevaarlijke toer was gelukt!

Terwijl de vliegmaschine weder omhoog klom in de diepblauwe lucht, snelden de drie mannen naar het dakluik.

Zij begrepen, dat zij zich moesten haasten, want zeker zou het geraas van den vliegtuigmotor door de bandieten gehoord zijn, en deze zouden daaruit wel de noodige gevolgtrekkingen maken.

Het luik was groot en zwaar, maar dit was voor Henderson volstrekt geen hinderpaal — hij rukte het met een enkele zwaai ter zijde en de drie mannen klommen zoo snel zij konden langs den smallen ladder naar beneden.

Dit was het gevaarlijkste oogenblik van de geheele onderneming, want als zij gehoord waren, zouden de bandieten hen op den smallen ladder gemakkelijk hebben kunnen neder-schieten.

Zij bereikten echter gelukkig veilig een kleinen achterzolder, door een deur afgesloten, welke Raffles in een ommezien geopend had.

Met de revolver in de vuist stormden de drie mannen de gang op.

Daar, voor het zolderraam, op een stevig fundament van dikke eiken planken, stond een snelvuurkanon, dat granaten van zeven centimeter verschoot.

Het was beschermd door een dikke stalen plaat en er achter stonden vier mannen, die het stuk juist weder geladen hadden.

Bij het gerucht der naderende voetstappen wendden zij zich om en uitten een dierlijk gebrul van woede.

Zij grepen naar hun revolvers, maar de drie Engelschen waren hun te vlug — drie schoten knalden en drie bandieten stortten met een doffen kreet ter aarde.

De vierde had zich met een vervaarlijk mes in de vuist op Raffles geworpen maar Henderson greep hem met een hand in den kraag, trok hem achter uit en wierp hem met zooveel geweld in een hoek van de gang, dat de ellendeling met een paar gebroken ribben bewusteloos bleef liggen.

Raffles ontladde onmiddellijk het kanon, en maakte het onbruikbaar, door het sluitstuk snel af te schroeven en in zijn zak te laten glijden.

Tergelijkertijd rukte Henderson de stalen plaat naar omlaag en wuifde met zijn zakdoek uit het venster.

Het sein was blijkbaar begrepen in het kamp der gewapende macht, want dadelijk kwamen de tanks aandraven, alle vier tegelijk, thans onweerstaanbaar en gevolgd door een veertigtal soldaten, het geweer in den aanslag en die zich achter de stalen monsters verborgen.

In het huis scheen men onraad te vermoeden, want reeds klonken er schreden op de trap.

De drie mannen drukten zich zoo dicht mogelijk tegen den muur en de bandiet die zich vertoonde, blijkbaar om eens te zien, waarom er niet op de naderende tanks gevuld werd, kreeg twee kogels tegelijk door het hoofd en gleed als een levenlooze massa alle treden weder af.

De drie mannen snelden naar beneden, en bereikten zoo het portaal van de eerste en eenige verdieping.

Zij hoorden een woest getier van stemmen en drie bandieten stormden bijna tegelijkertijd de trap op.

Maar zij kwamen niet ver, want de revolvers daar boven deden hun plicht.

Zij stortten ruggelings de trap weder af, en nu klonk daar beneden een waar gehuil van woede en schrik.

Zelfs door de stalen blinden heen was nu het gerucht van de naderende tanks duidelijk verneembaar, en hun kleine kanonnen beschoten vinnig de voordeur die al spoedig aan splinters vloog.

De salvo's in het huis werden hoe langer hoe onregelmatiger.

Blijkbaar was een aantal der bandieten reeds gedood of zwaar gewond.

Toen viel met luid geraas een der blinden omlaag, blijkbaar uit de voegen geschoten door de tanks en nu was het pleit spoedig beslist.

De geweren der soldaten richtten een ware

slachting onder de bandieten aan, die nu zonder dekking waren en het volgend oogenblik stormde een afdeeling onder bevel van Luitenant Verdier het huis binnen en maakte de nog weerstandbiedende bandieten af, of ontwapende hen en leverde hen aan de politie over.

Binnen een kwartier was alles gedaan.

De overlevende bandieten werden weggevoerd, zes in aantal en slechts met moeite kon de politie hen tegen de woedende menigte beschermen, die zich bij duizenden in de omliggende straten hadden opgesteld.

Men vond negen dooden, en twaalf deels zwaar gewonde roovers in de verschillende kamers.

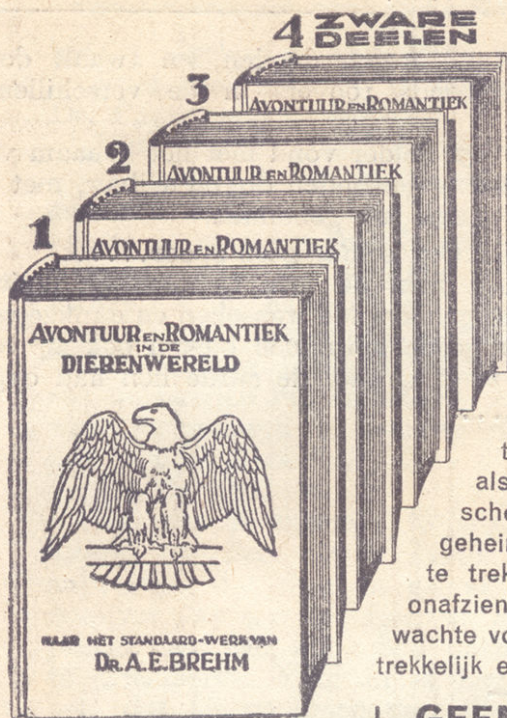
En in den kelder vond met het lichaam van den eveneens gewonden dokter Gibier, met de armen op den rug gebonden.

Van Dr. Cox echter geen spoor.....

En toen men de drie Londensche politie-beambten geluk wilde wenschen en dankzeggen voor hun goede hulp, toen bleken ook zij verdwenen te zijn, alsof de aarde hen had opgeslokt.....

De volgende aflevering bevat:

DE DRIE HASTINGS.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten
200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

GEEN DROOG WETENSCHAPPELIJK WERK

MAAR

uiterst boeiende verhalen van onver-
schrokken reizigers, die de wildernissen
der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame
oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak
ten prooi aan de hevigste ontberingen De lezers worden
als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vor-
schers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke
geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee
te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen
onafzienbare steppen en woestijnen En deze verhalen, vol onver-
wachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aan-
trekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dier-
kundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernis-
reizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door
pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele
persbeoordeelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen
en de mooie illustraties Rijk vertelmateriaal voor de scholen
Gezellige boeken Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de
lezer geboeid en dat blijft zoo!

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en
Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de
jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen
boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en
voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te ge-
nieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan
te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld.
Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaan-
den bon.

BON

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C.
Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in pracht-
band gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
* { tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl.
is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM

ADRES

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

L.L.

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN 14 KARAAATS GOUD

REEDS VANAF **BATCO** DE WERELD COUPONS

GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

MARY LAWLOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDSTE METRO-GOLDFVYN MAYER ARTISTEN

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA^{№30} 1¼ct ||| NORTH STATE 1¼ct
- MAVRIDES 1¼ct ||| GOLDDOLLAR 1ct
- MASPERO^{№2} 1½ct ||| PIRATE 1ct
- BRISTOL 1ct ||| FLAG 1ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaie ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus

GRATIS PUNTEN

te posten in open enveloppe, porto 1½ ct.
Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

L 25

Naam:

Adres:

Stad:

Gedrukt met gratis en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van éénzijdig adres wordt slechts een dezer boni geaccepteerd.